

S-eXchange

สังฆาสนาร: ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๒๑ ตุลาคม-ธันวาคม ๒๕๕๑

๕ ปี... เยาวชนก้าวต่างๆ เปลี่ยนไป
เพราะการเรียนรู้ที่ 'สร้างได้'

- น้าสมเสร็จๆ เปิดใจ ทำไมต้อง 'สอนรัก'
- 'พ่อ' ของเด็ก 'ห้องบิวช'
- มารู้จักบิดาแห่งเรื่องอนาคต
- ถึงเวลาที่ยังที่ครุศาสตร์ต้องผลิต 'ครูเพศ'

พัฒนาทักษะการสื่อสารเรื่องเพศให้ผู้ปกครอง

โครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ ภาคตะวันตก จัดอบรมผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จ.ราชบุรี เพื่อสร้างความเข้าใจเรื่องการเรียนการสอนเพศศึกษา ในสถานศึกษา พร้อมกับพัฒนาทักษะในการสื่อสารเรื่องเพศกับเยาวชนในครอบครัว เมื่อเดือนกรกฎาคม ณ โรงเรียนเบญจมราชูทิศ

ก้าวอย่างฯ ภาคอีสานร่วมงานประชุมวิชาการสุขภาพจิตนานาชาติ

ครูและเยาวชนจากโครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ ภาคอีสาน เข้าร่วมงานประชุมวิชาการสุขภาพจิตนานาชาติ ครั้งที่ ๗ ประจำปี ๒๕๕๑ โดยร่วมแสดงผลงานวิชาการในประเด็นเพศศึกษารอบด้าน และการบูรณาการงานป้องกันส่งเสริมสุขภาพจิตแก่เยาวชนโดยการจัดการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษา เมื่อเดือนกรกฎาคม ณ โรงแรมแอมบาสซาเดอร์ กรุงเทพฯ

ไลฟ์แคร์ 'กล้ารัก กล้าเซ็กซ์'

โครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ ร่วมกับ สปสช. UNFPA แผนงานสุขภาพเด็กและเยาวชน (เด็กพลัส) สนับสนุนโดย สสส. และสำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร เปิดตัวโครงการ ไลฟ์แคร์ 'กล้ารัก กล้าเซ็กซ์' ที่ให้บริการตรวจรักษาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เอ็ดส์ การคุมกำเนิด และมะเร็งปากมดลูก ฟรี แก่วัยรุ่นอายุ ๑๔-๒๕ ปี ในพื้นที่กรุงเทพฯ เมื่อเดือนกรกฎาคม ณ โรงแรมวินเซอร์ กรุงเทพฯ

แกนนำเยาวชนกลุ่มชั้นโตกสร้างแกนนำทำละคร

แกนนำเยาวชนกลุ่มชั้นโตกจากวิทยาลัย ๖ แห่ง ร่วมกับกลุ่มเรียนเพาะชำ จ.แพร่ จัดกิจกรรมสร้างแกนนำทำละคร วัย X ต้อง Sex Education เพื่อพัฒนาแกนนำเยาวชนให้มีความรู้เพศศึกษารอบด้าน และนำความรู้ไปขยายผลผ่านการแสดงละครตามวิทยาลัย

S-exchange สัปดาห์สาระ ราย ๓ เดือน เป็นเวทีการสื่อสารเรื่องเพศศึกษาสำหรับเครือข่ายโครงการ "ก้าวอย่างอย่างเข้าใจ" และเครือข่ายคนทำงานด้านเอ็ดส์ เพศศึกษา และสุขภาพทางเพศ

ติดต่อ **S-exchange** ได้ที่ **องค์การแพธ (PATH)**

๓๗/๑ ซอยเพชรบุรี ๑๕ ถนนเพชรบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐
โทรศัพท์ ๐-๒๖๕๓-๗๕๖๓ ถึง ๕ โทรสาร ๐-๒๖๕๓-๗๕๖๘
อีเมล pathbangkok@path.org และ www.teenpath.net

จัดทำโดย **องค์การแพธ (PATH)** ในโครงการ "ก้าวอย่างอย่างเข้าใจ" ซึ่งได้รับการสนับสนุนเงินทุนจากกองทุนโลกเพื่อแก้ไขปัญหาเอ็ดส์ วัณโรค และมาลาเรีย (Global Fund to Fight AIDS, Tuberculosis & Malaria)

บรรณาธิการ : รุจน์ โกมลบุตร

กองบรรณาธิการ : ภาวนา เหวียนระวี, วรานูช ชินวรโสภาค, หทัยรัตน์ สุดา, กษมา สัตยาหุรัถย์, อุษาสินี ริ้วทอง, พรนุช สถาผลสวัสดิ์, ชูไชย นิจไตรรัตน์, สุภัทรา บัวเพิ่ม, พรพรรณ ทองทงศักดิ์, อริสา สุมาภรณ์, แสงจันทร์ เมธาตระกูล, รัตนาพร คำทอง, สุทิตา ศรีบุตรวงษ์, กันทิมา เพชรคง, ศันสนีย์ กองอู่, นันทกานต์ เกษร, ผกามาศ อาจพูล, พรรณอุมา สีหะจันทร์ **ศิลปิน :** อานินทร์ กุลกาญจน์

อยากให้มียุทธวิธีสากล (๘ มีนา) ปีละหลาย ๆ วัน

การศึกษาต่างๆ พบว่า...

ในจำนวนประชากร ๑.๒ พันล้านคนที่ยากจนขั้นแค้นที่สุดในโลก -- ๒ ใน ๓ เป็นผู้หญิง

ในจำนวนแรงงาน ๕๕๐ ล้านคนที่ยากจน -- ๓๓๐ ล้านคนหรือร้อยละ ๖๐ เป็นผู้หญิง

ในจำนวนประชากร ๗๙๙ ล้านคนที่ไม่รู้หนังสือ -- ๒ ใน ๓ เป็นผู้หญิง

ร้อยละ ๘๓ ของเด็กหญิงทั่วโลกที่ไม่ได้ไปโรงเรียน อาศัยอยู่ในแอฟริกา เอเชียใต้ และเอเชียตะวันออก

ในประเทศกำลังพัฒนา เมื่อเทียบกับค่าแรงที่ผู้ชายได้ ผู้หญิงจะได้ร้อยละ ๗๓ ส่วนในประเทศอุตสาหกรรม ผู้หญิงได้ร้อยละ ๗๗

การเพิ่มโอกาสทางการศึกษาให้แก่ผู้หญิงเพียง ๑ ปี จะเพิ่มค่าแรงให้ผู้หญิงได้อีกร้อยละ ๑๐-๒๐

ในจำนวนสมาชิกรัฐสภาทั่วโลก -- ร้อยละ ๑๗ เป็นผู้หญิง

หากประเทศใดมีสมาชิกรัฐสภาหญิงน้อยกว่าร้อยละ ๓๐ ประเทศนั้นจะมีความหลากหลายทางความคิดน้อย มีความเท่าเทียมน้อย และมีความเป็นประชาธิปไตยน้อย

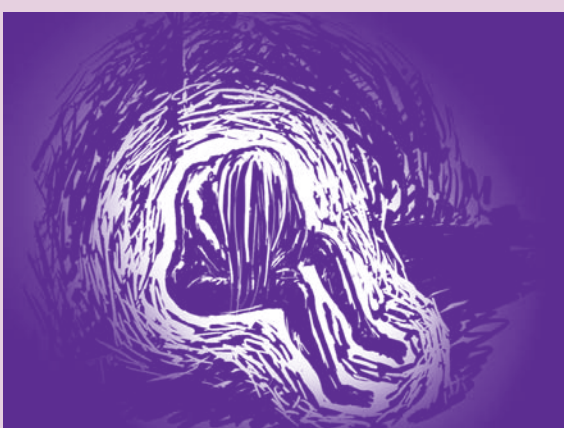
หนึ่งใน ๔ ของหญิงที่อยู่ระหว่างตั้งครรภ์ เคยมีประสบการณ์ถูกทารุณทางเพศ และถูกทำร้ายร่างกาย ซึ่งทำให้มีโอกาสเสี่ยงต่อการแท้งลูก ๒ เท่า และทารกมีน้ำหนักน้อยกว่าปกติ ๔ เท่า

ในประเทศอุตสาหกรรม ความรุนแรงทางเพศ และการทำร้ายร่างกายผู้หญิง ทำให้ผู้หญิงอายุ ๑๕-๔๔ ปี สูญเสียช่วงชีวิตที่ควรจะมีสุขภาพดีไป ๕ ปี

การศึกษาทั่วโลกพบว่า หากผู้หญิงเข้าถึงสิทธิทางเพศ และอนามัยเจริญพันธุ์ของตัวเอง จะเป็นเงื่อนไขหลักที่ทำให้ผู้หญิงสามารถพัฒนาศักยภาพ เข้าถึงประโยชน์ทางเศรษฐกิจและการเมืองได้มากขึ้น และสามารถกำหนดชะตาชีวิตของตัวเองได้ดีขึ้น

หญิงที่ได้รับการศึกษา จะมีส่วนร่วมกับงานของชุมชนสูง หากได้รับข้อมูลเรื่องสุขภาพ ทั้งเรื่องเพศและเอ็ดส์ จะทำให้ผู้หญิงแต่งงานช้าลง มีลูกน้อยลง ลูกมีสุขภาพดีขึ้น และลูกมีโอกาสได้ไปโรงเรียนมากขึ้น

การกีดกันสิทธิของผู้หญิง จึงไม่เพียงแต่ละเมิดสิทธิมนุษยชน แต่ยังเท่ากับเป็นการปล้นคุณภาพชีวิตโดยรวมของทุกคนในสังคมด้วย ❁

สารบัญ

คนในข่าว	๒
รอบรู้บ้านเรา	๔
บางกอกชอกแซก	๖
ทแยงมุม	๘
▶ จัด ‘เรทติ้ง’ ช่วยเด็กไทยพ้นภัยเกม	
เข้าใจไอที	๙
▶ จำไม่ได้ว่าเก็บไฟล์ไว้ที่ไหน?	
มองมุมเยาว์	๑๐
▶ เยาวชนมหาสดัม... เรามาถึงวันนี้ได้เพราะ?	
เรื่องประจำฉบับ	๑๒
▶ ทำไมชีวิตแกนนำเยาวชนจึงเปลี่ยนไป	
รายงานพิเศษ	๑๘
▶ จำเป็นหรือไม่ที่สื่อต้องทำหน้าที่ ‘เตือนภัยทางเพศ’	
ลงชั้นความคิด	๒๐
▶ ถึงเวลารียังที่ครุศาสตร์ต้องผลิต ‘ครูเพศ’	
สอนรักสลักใจ	๒๒
▶ น้ำสมเสร็จฯ เปิดใจ ทำไมต้อง ‘สอนรัก’	
รายงานพิเศษ	๒๔
▶ วิเคราะห์เพศศึกษา ๕ ปี	
ผ่านมุมมองของ ‘บอร์ดก้าวอย่างฯ’	
คือความเข้าใจ	๒๘
▶ โลกนี้ไม่เคยมี ‘เชื่อเอ็ดส์’ (จริงๆ นะ)	
เที่ยวทั่วไทยไปกับเยาวชนก้าวอย่างฯ	๒๙
▶ รวมฮิตสุดยอดที่เที่ยว ของเยาวชนก้าวอย่างฯ	
sexual literature	๓๒
▶ บิดาแห่งเรื่องอนาจาร	
จดหมายน้อย	๓๔
▶ ‘พ่อ’ ของเด็กห้องบ๊วย	

■ พนักงานบริการได้รับรางวัลการทำงานด้านเอดส์

ในการประชุมนานาชาติเรื่องเอดส์ ครั้งที่ ๑๗ ที่เม็กซิโก เครือข่ายพนักงานบริการแห่งภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก (The Asia Pacific of Sex Workers) ได้รับรางวัลในการทำงานด้านเอชไอวี/เอดส์และสิทธิมนุษยชนประจำปี ๒๕๕๑ จากเครือข่ายนักกฎหมายด้านเอชไอวี/เอดส์ แห่งแคนาดาและฮิวแมน ไรตส์ วอชต์ ซึ่งมอบรางวัลนี้ให้แก่ผู้ทำงานปกป้องสิทธิของผู้ติดเชื้อ หรือผู้ได้รับผลกระทบจากเอดส์

ริชาร์ด อีเลียต ผู้อำนวยการเครือข่ายนักกฎหมายฯ กล่าวว่า พนักงานบริการมักจะถูกละเมิดสิทธิ เช่น ถูกปฏิเสธการรักษา ถูกตำรวจจับโดยไม่มีเหตุผล หรือถูกทำร้ายทั้งกายและใจ ฯลฯ รางวัลนี้จึงมอบให้แก่เครือข่ายพนักงานบริการฯ ที่ทำงานอย่างมุ่งมั่นเพื่อปกป้องสิทธิของเหล่าพนักงานบริการ

เครือข่ายพนักงานบริการฯ ก่อตั้งเมื่อปี ๒๕๓๗ โดยส่งเสริมให้พนักงานบริการมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนเชิงนโยบาย และจัดการศึกษาเรื่องเอชไอวี/เอดส์ ร่วมกับภาครัฐ และเอ็นจีโอ รวมทั้งปกป้องพนักงานบริการจากการเป็นผู้ถูกทดลองยาที่ผิดจรรยาบรรณ

ในงานประชุมนานาชาติครั้งนี้ หน่วยงานที่ทำงานด้านเอดส์ และสิทธิมนุษยชน กว่า ๔๐๐ แห่ง ยังได้ออกแถลงการณ์ให้รัฐบาลทั่วโลกยุติการละเมิดสิทธิมนุษยชนทันที มิฉะนั้นการแก้ปัญหาเรื่องเอดส์จะก้าวหน้าไปได้น้อยมาก อาทิ เม็กซิโกเจ้าภาพจัดประชุม แม้จะมีกฎหมายที่ดีในเรื่องเอดส์ แต่รัฐยังไม่สามารถขจัดปัญหาการละเมิดสิทธิได้ เช่น คนจำนวนหนึ่งยังเข้าไม่ถึงอุปกรณ์ป้องกันเอชไอวี ผู้ติดเชื้อจำนวนหนึ่งยังไม่ได้รับยาต้านไวรัส พนักงานบริการถูกตำรวจทำร้าย ชายรักชายถูกรังเกียจ ฯลฯ

การละเมิดสิทธิยังเห็นได้จากการที่แม้ว่าขณะนี้ผู้ติดเชื้อรายใหม่ทั่วโลกราว ๑ ใน ๓ ติดเชื้อจากการใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน แต่หลายประเทศก็ยังมีกฎหมายห้ามแจกเข็มฉีดยาให้แก่ผู้ใช้ยาเสพติด ในบางประเทศอนุญาตให้แจกเข็มได้ แต่ตำรวจก็ยังจับผู้ใช้ยาเพื่อรีดไถ นักกิจกรรมที่ไปแจกเข็มก็ถูกจับ หรือหากผู้ใช้ยาติดเชื้อก็มักจะถูกกีดกันให้ไม่ได้รับยาต้านไวรัส ส่วนชายบริการที่พกถุงยางอนามัย ก็มักถูกจับในข้อหาขายบริการโดยมีถุงยางเป็นหลักฐาน

นอกจากนี้ผู้หญิงจำนวนมาก โดยเฉพาะในแอฟริกาถูกละเมิดสิทธิ เช่น บางประเทศห้ามผู้หญิงหย่า ห้ามถือครองทรัพย์สิน บางประเทศไม่ใส่ใจปัญหาความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งล้วนเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้หญิงติดเชื้อได้มากขึ้น และไม่สามารถเข้าถึงบริการรักษาได้

โฮเซ วิวังโค ผู้อำนวยการด้านทวีปอเมริกาแห่งฮิวแมน ไรตส์ วอชต์ กล่าวว่า ‘การประชุมทั้งหลาย ไม่เคยขาดแคลนถ้อยคำอันหวานหยดย้อยที่จะทำให้ผู้คนเห็นถึงความสำคัญของสิทธิมนุษยชนในเรื่องเอดส์ ดังนั้นถึงเวลาแล้วที่การประชุมนานาชาติเรื่องเอดส์ในครั้งนี้ จะต้องเปลี่ยนจากการพูดเป็นการลงมือทำเสียที’ ❀

■ การฟัง คือหัวใจสำคัญในการทำงานกับเด็กแก๊ง

จอห์น พิตส์ แห่งมหาวิทยาลัย Bedfordshire ประเทศอังกฤษ กล่าวว่า ในการทำงานพัฒนาเยาวชน มีความจำเป็นอย่างยิ่งในเชิงยุทธศาสตร์ที่ต้องมีการแบ่งปันความเป็นเจ้าของและการเป็นผู้นำโครงการระหว่างเยาวชนและนักพัฒนา ‘นักพัฒนาจำเป็นต้องละวางอำนาจของตัวเอง ตำรวจก็จำเป็นต้องรับฟังเด็กแก๊ง ซึ่งเป็นสิ่งที่ตำรวจแทบไม่เคยทำมาก่อน’

พิตส์กล่าวอีกว่า การให้ครอบครัวของเยาวชนเข้าไปมีส่วนร่วมถือเป็นอีกกลวิธีหนึ่งที่สำคัญมาก ‘มันเป็นเรื่องยากมากที่ครอบครัวของเด็กแก๊งจะให้คำแนะนำลูกๆ ของพวกเขา ซึ่งเราต้องเข้าใจในอุปสรรคอันนี้ด้วย’

จูเลีย วอลตัน ผู้ประสานงานของ Lambeth Council ซึ่งทำงานกับเด็กแก๊ง กล่าวว่า งานของโครงการประสบผลเป็นอย่างดี เพราะกิจกรรมทุกอย่างเป็นงานที่เยาวชนลงมือทำด้วยตัวเอง และมีเยาวชนเป็นผู้นำในการขับเคลื่อน ‘เราคาดหวังสูงมากต่อเยาวชน เพราะพวกเขากระตือรือร้นที่จะทำงานกันจริงๆ’ ❀

■ นักวิจัยเผย ยาต้านไวรัสทำให้ผู้ติดเชื้อมีอายุถึง ๖๙ ปี

ทีมวิจัยจากมหาวิทยาลัย Bristol ประเทศอังกฤษเปิดเผยว่า หากผู้ติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ พบว่าตัวเองติดเชื้อเมื่ออายุ ๒๐ ปี จะสามารถมีชีวิตต่อไปได้จนถึงอายุ ๖๙ ปี ทั้งนี้เป็นผลมาจากประสิทธิภาพของการรักษาด้วยยาต้านไวรัส (เออาร์วี) ซึ่งเข้าไปชะลอการขยายตัวของเอชไอวีในร่างกายผู้ติดเชื้อ

อย่างไรก็ตามทีมวิจัยยังเตือนว่า แม้ผู้ติดเชื้อจะมีชีวิตยืนยาวได้ถึง ๖๙ ปี แต่ก็ยังถือว่าอายุสั้นกว่าชาวอังกฤษทั่วไปที่มีอายุเฉลี่ย ๘๐ ปี

ทีมวิจัยได้ศึกษาผู้ติดเชื้อในประเทศร่ำรวยจำนวน ๔๓,๐๐๐ คน มาตั้งแต่เมื่อมีการใช้ยาต้านไวรัสในทศวรรษ ๑๙๙๐ จนถึงขณะนี้พบว่ามีผู้เสียชีวิตไปราว ๒,๐๐๐ คน

ในระยะแรกๆ คาดว่ายาต้านฯ จะช่วยให้ผู้ติดเชื้อมีอายุได้จนถึง ๕๖ ปี ต่อมาในช่วงปี ๒๕๔๖-๒๕๔๘ กลับพบว่า ยาต้านฯ จะช่วยให้มีอายุได้ถึง ๖๙ ปี

โจนาธาน เสตรีน นักวิจัยคนหนึ่งกล่าวว่า ‘ความก้าวหน้านี้ได้เปลี่ยนโฉมเอดส์ ซึ่งเคยเป็นโรคที่ได้ชื่อเป็นแล้วตาย ให้กลายเป็นเพียงแคโรคเรื้อรัง’

มาร์ค โธมัส นักวิจัยอีกคนหนึ่งกล่าวว่า แม้การพัฒนาจะก้าวหน้าไปมาก แต่ยังคงต้องเร่งพัฒนาต่อไปเพื่อช่วยเหลือผู้ติดเชื้อที่เริ่มแพ้ยาสูตรที่มีอยู่ นอกจากนี้ประชาชนควรได้รับการตรวจแต่เนิ่นๆ ว่ามีเชื้อหรือไม่ เพื่อจะช่วยเหลือเพิ่มประสิทธิภาพการรักษา อย่างไรก็ตามขณะนี้คาดว่าผู้ติดเชื้อราว ๑ ใน ๓ ที่มีเชื้ออยู่ในร่างกายตัวเอง แต่ไม่รู้ว่ามีเชื้อ

เดบบรา แจ็ค จาก National AIDS Trust กล่าวว่า โชคดีมากที่การศึกษานี้จะส่งเสริมให้คนมาตรวจหาเชื้อเอชไอวี/เอดส์กันมากขึ้น แต่ก็มีคามจำเป็นที่ต้องเร่งอบรมหมอให้สามารถวินิจฉัยอาการและรู้วิธีการรักษาด้วย ❀

ในการประชุมองค์กรภาคี และคณะทำงานโครงการ ก้าวอย่างองอาจใจ เมื่อเดือนสิงหาคม ที่กรุงเทพฯ ได้เห็น ‘พลัง’ ของคนทำงานเพศศึกษาสำหรับเยาวชนใน ๕ ปีที่ผ่านมา แล้วมั่นใจว่าโครงการต่อเนื่อง (RCC) ในอีก ๖ ปีมีแต่ความสดใส **✂** ทราบไหมว่า ๕ ปีที่ผ่านมา ‘เรา’ สามารถดำเนินการเรื่องเพศศึกษาในโรงเรียนที่สังกัดการศึกษาขั้นพื้นฐานจำนวน ๔๕๕ แห่งใน ๓๓ จังหวัด ๗๑ สพท. สังกัด สอศ. ๒๔๒ สถานศึกษา ใน ๖๔ จังหวัด สังกัด กศน. ๔๘ ศบอ. ใน ๒๑ จังหวัด สังกัดอุดมศึกษา ๑๒ แห่ง และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ๒ แห่ง รวมสถานศึกษาที่เข้าร่วมทั้งสิ้น ๗๕๙ แห่งใน ๗๓ จังหวัด เฮ้อ... แค่อ่านยังเหนื่อยเลย **✂** ขณะนี้โครงการด้านเอดส์ในภาพใหญ่ของกองทุนโลก ซึ่งก้าวอย่างๆ เป็นส่วนหนึ่ง กำลังเตรียมการจบห้าปีแรก และวางแผนเข้าสู่ระยะขยายผลอีกหกปี สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหลายจังหวัด ซึ่งเป็นภาคีหลักกำลังเตรียมเปลี่ยนบทบาทเป็นหน่วยประสานงานจังหวัด เพื่อช่วยทุกภาคีในการขับเคลื่อนงานให้เป็นส่วนหนึ่งของแผนจังหวัด ทั้ง **สสจ.อุดร ลำปาง เพชรบุรี ✂** ดังนั้น โครงการต่อเนื่องใน ๖ ปีข้างหน้า จึงปรับเปลี่ยน ‘เหล่าเก่า ในขวดใหม่’ โดยยังคงมีโหนดที่เน้นการดูแลเรื่องวิชาการและร่วมขับเคลื่อนคณะทำงานจังหวัดใน ๔๓ แห่ง **✂ เพชรน้อย สิงห์ช่างชัย มอ.หาดใหญ่ ยืนยัน ‘พร้อม’** รับเป็นโหนดวิชาการดูแลภาคใต้ทุกจังหวัดเดิมที่เคียงคู่กันมา รวมถึงจังหวัดใหม่ คือ **ระนอง** ซึ่งมีการนำร่องเรื่องเพศศึกษาด้วยบจังหวัด **✂ ยงยุทธ วงศ์วิชัย และเพ็ญแข ดวงคำสวัสดิ์ สสจ.ลำปาง** หลังจากทบทวนภาระงานและทิศทางการเปลี่ยนแปลงในสำนักงาน จึงขอยุติบทบาทโหนดวิชาการ

ภาคเหนือ แต่ยังคงเคียงข้างโครงการก้าวอย่างๆ ต่อไปในฐานะคณะทำงานจังหวัด และตุลาคมนี้เตรียมประสานครูผู้สอนเพศศึกษาทั้ง ๔ จังหวัดภาคเหนือ เข้าร่วมอบรมหลักสูตรผ่าตัดกิจกรรมเพศศึกษาก้าวอย่างๆ รุ่นที่ ๒ **✂ เพ็ญศิริ ศรีจันทร์ สสจ.อุดรธานี** บอกให้ทราบทั่วกันว่า เพราะความ ‘อึด’ ในการทำงานเชื่อมเครือข่ายท้องถิ่นให้สนับสนุนงบประมาณในการทำงานเพศศึกษาสำหรับเยาวชนอย่างต่อเนื่อง จังหวัด**อุดรธานี**จึงเข้าสู่ตำแหน่งคณะทำงานจังหวัดอีก ๑ แห่ง ครบถ้วน **✂ สมวงศ์ อุไรวัฒนา มูลนิธิเข้าถึงเอดส์** ได้รับคำชื่นชมว่า ๕ ปีที่ผ่านมา เป็นโหนดที่ ‘ช่วยตัวเองได้ดีมาก’ ขอให้ช่วยตัวเองเยอะๆ ต่อไปในปีข้างหน้าจะคุณพี่ชา **✂ สุจิตรา โปร่งแสง** แห่ง **สอศ.**มุ่งมั่นกับการขยายงานเพศศึกษาที่มีคุณภาพให้ครอบคลุมอาชีวศึกษา และพัฒนาศักยภาพกลุ่มแกนนำเยาวชนอาชีวะอย่างต่อเนื่อง ดังที่เจ้าตัวมักเอ่ยว่า ‘ทำงานกับเด็กแล้วมีความสุข’ **✂ นพรัตน์ เวโรจน์ เสรีวงศ์** สำนักบริหารงาน กศน. ย้ำว่า หากได้ร่วมงานกันต่อ จะใช้รูปแบบคณะทำงาน ๕ ภาคในการขับเคลื่อนงานเพศศึกษาให้สอดคล้องกับบริบทวิถีชีวิตและการเรียนรู้ตามอัธยาศัยของผู้เรียน **✂ ศักดิ์ไชย เตรียมพิทักษ์** และ **พรทิพย์ บุญสถิตย์ เทศบาลเมืองศรีสะเกษ** เสนอตัวเป็นเจ้าภาพชั่วคราว ในระหว่างรอเจ้าภาพคณะทำงานเอดส์จังหวัด (PCM) ตัวจริง เสียจริง โดยจัดประชุมเพื่อเตรียมทัพคนทำงานเครือข่ายในระดับจังหวัด ทั้งภาครัฐและองค์กรพัฒนาเอกชน เพื่อหารือแนวทางการส่งเสริมสุขภาพจิตและทักษะชีวิตสำหรับเยาวชนในสถานศึกษาอย่างต่อเนื่องเมื่อเดือนกันยายน **✂ อรอินทร์ ขำคม และกนกวรรณ วงศ์ขิง** โรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์ จัดอบรมการให้บริการปรึกษาขั้นพื้นฐานสำหรับครูผู้สอนเพศศึกษาและ

เจ้าหน้าที่สาธารณสุขในพื้นที่ ๔ จังหวัด เมื่อกันยายน ที่ อุดรธาธานี **ฯ** ไพรวรรณ รัตนบวร ผอ.ศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชนเขต ๕ อุดรธาธานี ฝฝเขียวในการจัดการเรียนรูู้ เพศศึกษา และแจกถุงยางอนามัยให้เยาวชนอย่างต่อเนื่องมาแล้ว ๔ ปี เพราะเห็นผลเรื่องพฤติกรรมทางเพศที่ปลอดภัย และได้ สนับสนุนให้ครูและเจ้าหน้าที่เข้าร่วมอบรมเชิงปฏิบัติการเรื่องการ ออกแบบการเรียนรูู้ เมื่อเดือนกันยายน อย่างพร้อมเพรียงกัน **ฯ** สุรินทร์ผลักดันเพศศึกษาเพิ่มอีก ๘ โรง และมี ๔ โรงคือ สุรพินทร์ จอมพระ ปราสาท และ ศรีขรภูมิ ได้จัดอบรม เพศศึกษาให้แก่ครูทั้งโรงเรียนไปเสร็จแล้ว ส่วน โนนคุณ ภัคดิชุมพล ที่ชัยภูมิ และรมย์บุรี ลำปลายมาศ ละหานทราย ที่ บุรีรัมย์ ก็อบรมครูไปแล้วทั้งโรงเรียนเช่นกัน **ฯ** การประชุมเอตส์ นานาชาติครั้งที่ ๑๗ ที่เม็กซิโก **วราบุช ชินวรโสภาค** จาก องค์การแพธ พา จินตนา เวชมิ ผู้ประสานงานโหนดราชภัฏที่ไป เสนอโปสเตอร์ผลการดำเนินงานเพศศึกษาของคณะครุศาสตร์ ของ ๑๐ มรภ. เเดิน เเดิน เเดิน และเดิน จนอาจารย์บอกว่า เซลลูโลสที่ต้นขาหายไปเลย แถมยังได้รองเท้าแตะจากเม็กซิโก

กลับบ้านมาคู้หนึ่งด้วย **ฯ** อยากรเป็น ‘หนึ่งใน แสน’ เขียวทางนี้ **คณะ** ทำงานเพศศึกษาภาค ตะวันตกและมูลนิธิเข้า ถึงเอตส์ เขียวชวนผู้ใหญ่ ใจดีทั่วประเทศ ที่เห็น ด้วยกับ แนวคิดว่ ‘สถานศึกษาควรจจะ จัดการเรียนรูู้เรื่อง เพศศึกษาอย่าง เป็น

ระบบและต่อเนื่องให้กับเยาวชน’ ให้ช่วยกันลงนาม โดยตั้งเป้าไว้ ที่ ๑ แสนรายชื่อ เพื่อขับเคลื่อนในเชิงนโยบายสาธารณะในงาน ประชุมวิชาการ ‘เพศศึกษาเพื่อเยาวชน ครั้งที่ ๔: ทบทวน ทายทำ ศรีธา กล้าเลือก’ ระหว่างวันที่ (๑๒) ๑๓-๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๑ ณ โรงแรมแอมบาสซาเดอร์ กรุงเทพฯ **ฯ** แคนนำเยาวชน ในเครือข่ายวิฑิน และกลุ่มฟ้าสีรุ้ง เเดินขบวนพาเหรด

ประชาสัมพันธ์โครงการเลิฟแคร์ ‘กล้ารัก กล้าเข้ค’ หน้า มหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อให้ประชาชนที่มาจับจ่ายใช้สอย ริมถนนได้รู้จักบริการของโครงการ ได้แก่ ตรวจเอชไอวี โรคติดต่อ ทางเพศสัมพันธ์ การคุมกำเนิด ตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูก **ฯ** สมาคมสภาเยาวชนจังหวัดสุรินทร์ ร่วมกับ สสจ.และ ศึกษาพิเศษก้จัด ‘โครงการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการแกนนำ เยาวชนน้กกิจกรรมเพื่อพัฒนาสังคม’ มีเยาวชนที่เข้าร่วมค่าย Youth Activist เป็นพี่เลี้ยงค่าย **ฯ** กลุ่มเยาวชนอุดรธานี จัด เวทีแลกเปลี่ยนเรียนรูู้เครือข่ายเยาวชน เมื่อเดือนกรกฎาคม งานนี้มีกลุ่มเยาวชนไปร่วมแลกเปลี่ยนถึง ๑๙ กลุ่ม รวม ๔๔ คน ได้แก่ กลุ่มหึ่งห้อยร้อยแสง กลุ่มเอ็มเฟรน กลุ่มสำนักข่าวด็กและ เยาวชน กลุ่มไข่มดแดง กลุ่มแมงระง่า กลุ่มเยาวชนอนามัยโนนสูง กลุ่มกระจานสีรุ้ง กลุ่มเยาวชนอาสาพัฒนาแผ่นดิน กลุ่มชุมชน ภูฟ้า กลุ่มกล้วยไม้อุดรชนโฌม์ม กลุ่มหมากเล็บแมว กลุ่มเห็ดขอน ขาว กลุ่มเยาวชนคนรักซ์บ้าน กลุ่มสภาเด็กและเยาวชน กลุ่ม กุดจับประชาสรรค์ กลุ่มฟ้าไสวยฑิน กลุ่มตะขบป่า กลุ่มปลอดภัย วยฑิน และกลุ่มคนไร่ถิ่น... เห็นชื่อกลุ่มอันน่าตื่นต่นแล้ว เลือ กไม่ถูกว่าอยากเป็นสมาชิกกลุ่มไหนดี **ฯ** กลุ่มเยาวชนหมากเล็บแมว ได้ทายาท เพราะสำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษา ร่วมกับ อศจ. อุดรธานีจัดค่ายสร้างเครือข่ายเยาวชนหมากเล็บแมวรุ่น ๔ มี เยาวชนร่วมงาน ๔๗ คน **ฯ** ฝ้นองเอ๊ย...ช่วงนี้อากาศและ การเมืองเปลี่ยนแปลงบ่อย ดูแลสุขภาพกายใจให้เข้มแข็ง เก็บแรง ไว้ร่วมทำงานเพศศึกษาบนเส้นทางที่ยาวไกล **ฯ** ยืนยันจะร่วม สร้าง ช่วยกันถางทางเส้นใหม่ สานหวังสังคมไทย เรียนรูู้ รักใคร่ ใจชีวิต ✨

จัด 'เรทตัง' ช่วยเด็กไทยพ้นภัยเกม

ใครจะคิดว่า เกมที่เป็นเครื่องมือบันเทิงความสุข สนุกสนาน พ่อนคลาย จะกลายเป็นองค์ประกอบของการก่อความรุนแรงในสังคมได้ ดังเช่น กรณีวัยรุ่นนัสนแบบพกตกรรรมจากเกม ทำใหั้กลั้ชลาขกน่อยงานออกมกาทาแนวทงเก้โย ทงเลอกกนึ่งเก้โนว่าควรมการจต 'เรทตัง' เกม

รศ.ยีน ภู่วรรณ รองอธิการบดีฝ่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กล่าวว่า เกมคอมพิวเตอร์ เป็นสิ่งหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อจิตใจของเด็กสูงมาก เพราะความสมจริงสมจัง ผู้เล่นเป็นส่วนหนึ่งของเกม เกมจึงทำทายเด็ก ทำใหั้เขาทุ้มเทและใช้เวลาเล่นเกมมากจนมีความคลั่งไคล้ และติดเกมในที่สุด หากแก้ปัญหโดยห้ามไม่ให้เด็กเล่นเกม แล้วจะให้เด็กทำอะไร เมื่อไม่มีทางเลือกอื่นๆ ให้ การเล่นเกมของเด็กจึงเป็นเรื่องปกติ แต่ทำอย่างไรจึงให้เด็กเล่นเกมเป็นเกมและไม่ติดเกม

การจัดเรทตังเกม เป็นเพียงเครื่องมือช่วยให้ข้อมูลเบื้องต้นว่า เกมั้นเหมาะสมกับเด็กอายุเท่าไร แต่ความเป็นจริงแล้วมีสิ่งที่ควรรู้มากกว่านั้น เช่น เนื้อหาเป็นอย่างไร มีข้อควรระวังอย่างไร โดยเฉพาะผู้ใหญ่ ต้องให้คำแนะนำที่ถูกต้องกับเด็กได้

การแก้ปัญหต้องมองทุกมิติ และทุกคนควรมีส่วนร่วมรับผิดชอบ เช่น ครูและพ่อแม่ซึ่งใกล้ชิดกับเด็กที่สุด ต้องใส่ใจพยายามเรียนรู้เกี่ยวกับเกมให้เท่าทันว่าเขากำลังเล่นเกมอะไร พูดคุยเรื่องเดียวกับเขาได้ ไม่ใช่เลี้ยงลูกด้วยเกม ต้องช่วยเสริมและให้ความรู้ ให้เขาสามารถแยกแยะระหว่างโลกของเกมกับโลกความจริง ผู้มีส่วนรับผิดชอบอื่นๆ เช่น ผู้ผลิต เจ้าของร้านเกม คนให้บริการเกมออนไลน์ และหน่วยงานราชการ ต้องร่วมกันวางแผนแก้ปัญหานี้ในระยะยาวและต่อเนื่อง พร้อมกับสร้างทางเลือกให้เด็กมากขึ้น เช่น จัดค่ายเยาวชนในเรื่องต่างๆ กิจกรรมส่งเสริมความคิดและทำทาย การแข่งขัน กีฬาและดนตรี

อย่างน้อยให้เด็กค้นหาความชอบ หรือตัวตนที่แท้จริงได้ ❀

กฤตพัฒน์ เกลียวนกพันธ์ แกนนำกลุ่มเยาวชนวิฑิน กรุงเทพฯ โรงเรียนเสสะเวชวิทยา ซึ่งเป็นคนหนึ่งที่ชอบเล่นเกมคอมฯ แสดงความเห็นว่ การที่เด็กติดเกม อาจเกิดจากความสนุก ต้องการคลายเครียด ส่วนหนึ่งในชีวิตจริงทำไม่ได้ แต่ในเกมทำได้ และใช้เวลาเล่นมากเกินไป ไม่มีกิจกรรมอื่นๆ ทำยามว่าง จนค่อยๆ ซึมซับเรื่องราวในเกม ซึ่งไม่มีคำอธิบายจากผู้ใหญ่

การจัดเรทตังเกม อาจจะช่วยได้บ้าง แต่ไม่ทั้งหมด ในทางปฏิบัติจริงก็ขึ้นอยู่กับเจ้าของร้านว่าจะทำหรือไม่ トラบใดที่ังมีการผลิตเกมออกมาอยู่เรื่อยๆ การจัดเรทตังก็อาจจะไม่ได้ช่วยอะไร กลับยิ่งกระตุ้นให้เด็กอยากกรู้อยากลองมากขึ้น และอาจจะไปดาวนโหลดจากเว็บเอง ซึ่งไม่สามารถบล็อกได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ อีกทั้งผู้ผลิตเกมก็ต้องหาวิธีการปล่อยออกมาอยู่ดี

หลายฝ่ายที่แวดล้อมเด็กต้องช่วยกัน สื่อควรนำเสนอข้อมูลหรือคำเตือนเกี่ยวกับเกม เช่น ผลที่ตามมาจากการเลียนแบบเกมคืออะไร เพื่อคอยเตือนสติว่าอะไรควร ไม่ควร เจ้าของร้านเกม ควรเลือกเกมที่เหมาะสมกับวัยรุ่น พ่อแม่ควรเอาใจใส่ดูแล ทำกิจกรรมกับลูกบ้าง ให้คำปรึกษา ไม่ปล่อยให้อยู่กับเกมตลอดเวลาโดยไม่สนใจ ครูควรชวนเด็กคุยถึงข่าวทั่วไปในสังคม ให้เขาได้มีโอกาสคิด และแสดงความคิดเห็น

เพื่อจะได้มีความรู้รอบตัวมากขึ้น เป็นการสร้างภูมิคุ้มกันให้เขา ❀

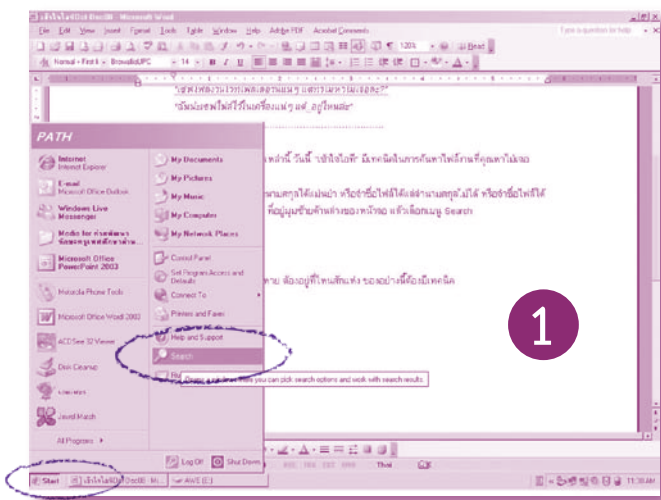

จำไม่ได้ว่าเก็บไฟล์ไว้ที่ไหน?

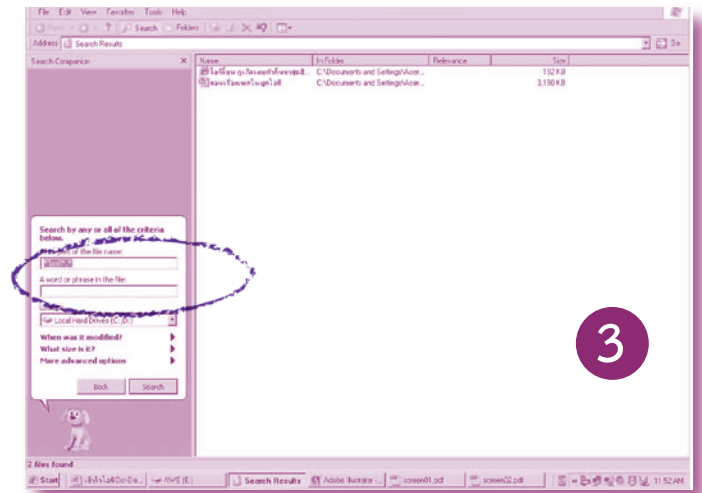
คุณเคยมีอาการเซฟงานไว้ แต่หางานไม่เจอไหม?

วันนี้ ‘เข้าใจไอที’ มีเทคนิคในการค้นหาไฟล์งานที่คุณหาไม่เจอ ด้วยวิธีง่ายๆ ดังนี้

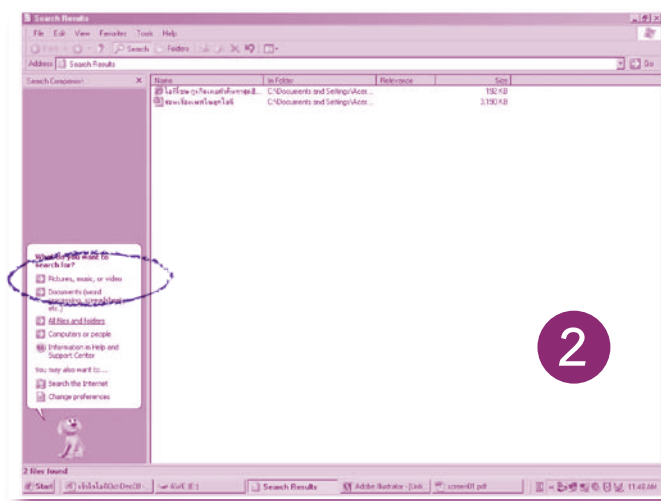
กรณีที่จำชื่อไฟล์และนามสกุลได้แม่นยำ ให้คุณคลิกปุ่ม **Start** ที่อยู่มุมซ้ายด้านล่างหน้าจอ แล้วเลือกเมนู **Search** (ดังภาพ ๑)

จะปรากฏหน้าจอ ดังภาพที่ ๓ ให้คุณพิมพ์ ชื่อไฟล์ที่จำได้พร้อมนามสกุลที่ถ่อง All or part of the file name: ยกตัวอย่างเช่น จะหาไฟล์ชื่อ เข้าใจไอที ที่ทำไว้ในโปรแกรม Microsoft Word ก็พิมพ์ว่า เข้าใจไอที.doc และเลือก Drive ที่ถ่อง Look in: จากนั้นกด Search โปรแกรมจะทำการค้นหาไฟล์ที่คุณต้องการจนเจอ แล้วจะแสดงรายการด้านขวา

จากนั้นจะปรากฏหน้าจอ ดังภาพ ๒ ให้คุณเลือก **All Files and Folders** ที่กล่องเครื่องมือด้านซ้าย

แต่ถ้าเป็นกรณีที่จำชื่อไฟล์ได้ แต่จำนามสกุลไม่ได้ ให้พิมพ์ชื่อไฟล์ . (จุด) แล้วตามด้วยเครื่องหมาย * ถ้าหาไฟล์ตามตัวอย่างข้างต้น ก็พิมพ์ว่า เข้าใจไอที.* แล้วเลือก Drive และกด Search หรือจำชื่อไฟล์ได้เป็นบางคำ ให้คุณพิมพ์ *ไอที.* โปรแกรมก็จะค้นหาไฟล์ที่มีคำว่า ไอที เป็นส่วนประกอบของชื่อไฟล์ทั้งหมดที่อยู่ในเครื่องคุณทุกนามสกุล จากนั้นคุณก็เลือกไฟล์จากรายการที่โปรแกรมหาให้ทางด้านขวามือ

กรณีที่จำไม่ได้เลยว่าไฟล์ชื่ออะไร และก็ไม่รู้จะพิมพ์ Search หาโดยใช้คำสำคัญว่าอะไร แต่รู้ว่าใช้โปรแกรม Microsoft Word ทำงานครั้งล่าสุด ก็ให้คุณเปิดโปรแกรม แล้วเลือกเมนู File ดูรายการไฟล์ที่ปรากฏอยู่ด้านล่าง เห็นคำว่า Exit ก็ให้เห็นไฟล์ที่เคยเปิดใช้งานล่าสุด เลือกชื่อไฟล์งานที่คุณหา จากนั้นโปรแกรมก็จะเปิดไฟล์ที่คุณเลือกขึ้นมา

เท่านี้คุณก็สามารถหาไฟล์ที่ต้องการจนเจอแล้วสามารถทำงานต่อได้ ✨

เยาวชนมหาสดัม... เรามาถึงวันนี้ได้เพราะ?

กว่า ๕ ปี บนเส้นทางเพศศึกษาแบบรอบด้านของโครงการก้าวอย่างเข้าใจ ก่อให้เกิดเครือข่ายและกลุ่มคนทำงานเอดส์และเพศศึกษาขึ้นมากมาย หนึ่งในนั้นคือ กลุ่มเยาวชนมหาสดัม ซึ่งเป็นเครือข่ายเยาวชนในสถานศึกษาสังกัดอาชีวศึกษา จ.นครศรีธรรมราช

จุดเริ่มต้นของพวกเรา คงต้องชวนท่านผู้อ่านทุกท่านย้อนกลับไปเมื่อปี ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่โครงการก้าวอย่างเข้าใจทำกิจกรรม ‘ค่ายรู้เท่าทันสื่อ’ ให้กับนักศึกษา ระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่านอง ๒ จังหวัดคือ จังหวัดอุดรธานี และนครศรีธรรมราช

โครงการค่ายเยาวชนรู้เท่าทันสื่อ เป็นโครงการที่จัดขึ้นเพื่อให้เยาวชนเรียนรู้ เข้าใจ และเท่าทันสื่อ พร้อมทั้งสามารถผลิตสื่อ เช่น ละคร สิ่งพิมพ์ วิดีโอ เพื่อนำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศไปสื่อสารกับเพื่อนๆ และชุมชน

โครงการดังกล่าวทำให้นักศึกษารวมตัวกันเพื่อทำกิจกรรมด้านเพศและเอดส์ หนึ่งในหลายๆ กลุ่มที่รวมตัวกันจนถึงทุกวันนี้ ก็คือ กลุ่มเยาวชนมหาสดัม จังหวัดนครศรีธรรมราช

ในช่วงแรกๆ ของการฟอร์มทีมงานมหาสดัม อาจารย์หลายท่านอธิบายให้เห็นว่า การที่มีโครงการฯ เข้าไปในวิทยาลัยเช่นนี้ จะเป็นโอกาสให้พวกเราได้เรียนรู้ในเรื่องต่างๆ มากขึ้นผ่านการทำกิจกรรม เช่น การต้องหัดวางแผนล่วงหน้าเป็นขั้นตอน การฝึกทำหนังสือขออนุญาตใช้ห้องประชุมในวันหยุด การทำหนังสือขออนุมัติต้นสังกัดให้นักศึกษาเดินทางไปร่วมกิจกรรมค่าย ฯลฯ

แต่บอกตรงๆ เลยว่า พวกเราไม่ค่อยเข้าใจระบบระเบียบที่อาจารย์พยายามอธิบายสักเท่าไร เพราะพวกเราค้นเคยกับแค่การคุยกัน หรือโทรนัดแนะกันมากกว่า

นอกจากนี้ยังมีผู้ใหญ่บางท่าน พูดเปรยๆ ให้พวกเราได้ยินว่า ‘เด็กพวกนี้เผลอ หน้าตาไม่น่าจะทำกิจกรรมได้ เดี่ยวมันก็เลิก’ กลับจากค่ายมาที่ไร ก็เห่อแค่พักเดียว ถ้าหวังจะให้กลับมาทำกิจกรรมจริงจังในวิทยาลัย เป็นไปไม่ได้หรอก’

แต่ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ เสียงกระแบนะกระแวนของผู้ใหญ่ที่บอกว่า ‘เดี๋ยวมันก็เลิก’ กลับกลายเป็นสิ่งที่ทำให้พวกเราฮึดขึ้นสู้ เพื่อจะพิสูจน์ให้เห็นว่าเราไม่ได้เป็นแบบที่ผู้ใหญ่ดูแคลน

แต่ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ เสียงกระแบนะกระแวนของผู้ใหญ่ที่บอกว่า ‘เดี๋ยวมันก็เลิก’ กลับกลายเป็นสิ่งที่ทำให้พวกเราฮึดขึ้นสู้ เพื่อจะพิสูจน์ให้เห็นว่าเราไม่ได้เป็นแบบที่ผู้ใหญ่ดูแคลน

แรงฮึดของพวกเราอีกส่วนหนึ่งมาจากการที่กลุ่มมหาสดัมมีคนทำงานหลักๆ ที่คอยกระตุ้นเพื่อนๆ ให้ไปพบปะพูดคุย และประชุมแลกเปลี่ยนกันบ่อยๆ จนกระทั่งพวกเราตัดสินใจร่วมกันที่จะทำกิจกรรมใหญ่ครั้งแรกด้วยฝีมือของพวกเราเองล้วนๆ นั่นก็คือ ‘ค่ายเยาวชนรู้เท่าทันสื่อรุ่นที่ ๒’

ในการประชุมเตรียมงานค่าย เยาวชนมือใหม่หัดขับแบบพวกเรา เห็นตรงกันว่า...

‘กิจกรรมค่ายสามวันสองคืน มันจะยากอะไร เตรียมก่อนวันจัดก็ทัน’

‘เห็นพี่ๆ เคยจัดให้พวกเราก็ดูไม่เห็นจะยากอะไรเลย จับกิจกรรมโน่นนี่มาต่อๆ กันก็เสร็จ โอ๊ย...สบาย’

‘สถานที่ก็เตรียมไว้แล้ว อาหารก็ติดต่อไว้แล้ว สองวันก็คงพอแล้วกับการเตรียมการนะ’

‘อาจารย์ไม่เห็นเคยเข้าใจเลย แค่อพพานักศึกษามาเข้าค่ายแค่นี้เรื่องมาก อ่างโน่น อ่างนี่... พวกเราติดต่อน้องๆ ให้ไปค่ายเองก็ได้ ไม่มีอาจารย์ก็ไม่เห็นเป็นไรเลย’

และแล้วค่ายเยาวชนรู้เท่าทันสื่อรุ่นที่ ๒ ก็เกิดขึ้น ความเชื่อมั่นว่าเราสามารถทำมันได้ แม้มันไม่มีผู้ใหญ่ และแทบไม่มีการเตรียมการใดๆ ถูกกลืนด้วยบทเรียนครั้งยิ่งใหญ่เมื่อมีผู้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายครั้งนั้นเพียง ๑๔ คน

‘โดนด่าแน่ๆ กลับไปคงโดนสมน้ำหน้า’ พวกเราเริ่มคอคตก เพราะเห็นเค้ากลางอันน่าสยดสยองรออยู่หลังจากจบค่าย

แต่บทเรียนราคาแพง กลับไม่ได้มาพร้อมกับคำต่อว่า เหมือนที่เราคิด

‘มหาสตั้มพยายามทำได้ดีแล้ว...’ อาจารย์อานิสร์ณคังวัตใหม่ อาจารย์ที่ปรึกษากลุ่มเยาวชนมหาสตั้ม จากวิทยาลัยเทคโนโลยีนครศรีธรรมราช พูดกับพวกเราในวันนั้น

หรือพี่ต๋อง สุทิตา ศรีบุตรวงศ์ พี่เลี้ยงจากองค์การแพชบอกกับพวกเราว่า ‘พี่เชื่อว่าหากเราเลือกแล้ว เราก็จะได้เรียนรู้ประสบการณ์จากมัน ไม่ว่าจะผลออกมาจะเป็นอย่างไร แต่นั่นจะเป็นประสบการณ์ที่จะสอนเราในอนาคต’

โครงการเยาวชนรู้เท่าทันสื่อรุ่นที่ ๒ ในครั้งนั้น ทำให้พวกเราได้เรียนรู้ที่จะต้องให้ความสำคัญกับการประชุมวางแผน เพื่อเตรียมงานล่วงหน้าอย่างละเอียด

แต่ที่สำคัญที่สุดคือ โอกาส ความเชื่อมั่นจากอาจารย์ผู้ใหญ่ใจดี และพี่ๆ ที่อยู่เคียงข้างพวกเราเสมอ และคอยบอกพวกเราว่า ‘พวกเราชาวมหาสตั้มสามารถทำได้’ เป็นปัจจัยสำคัญมากที่ทำให้พวกเราเริ่มกำลังใจที่จะก้าวไปข้างหน้าเพื่อทำกิจกรรมอื่นๆ ต่อไป จนกระทั่งบัดนี้พวกเราช่วยกันทำค่ายเยาวชนรู้เท่าทันสื่อ มาถึงรุ่นที่ ๕ แล้ว

‘ลองทำกันดูนะ เราเป็นแกนนำแล้ว ครูจะคอยช่วยอยู่ข้างหลังเอง กระบวนการตรงที่เราไม่เข้าใจก็ถามครูได้ ครูเชื่อว่าพวกเราทำได้’ อาจารย์ชิตชนัด ทองคง อาจารย์ที่ปรึกษากลุ่มเยาวชนมหาสตั้ม จากวิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช กล่าวกับพวกเราในการประชุมเพื่อเตรียมค่ายครั้งล่าสุด

ตลอด ๕ ปี ของโครงการก้าวอย่างอง่างเข้าใจ ทำให้พวกเราในฐานะเยาวชนที่กำลังก้าวเดินบนถนนคนทำงานเอดส์ และเพศศึกษา ได้เห็นว่า ความมั่นคงและความยั่งยืนของการทำงานอยู่ที่ การเปิดใจเรียนรู้ร่วมกันของผู้ใหญ่และเด็ก รวมทั้งการที่ทั้งสองฝ่ายให้ออกาส เชื่อมั่น และไม่ทอดทิ้งกัน

การมีส่วนร่วมในการทำงานของผู้ใหญ่และเด็ก อาจไม่ใช่แค่การที่ผู้ใหญ่ชี้ทาง หรือนำทางให้ แต่หากเป็นการก้าวเดินและเรียนรู้ไปอย่างเคียงข้างกันต่างหาก ✨

ทำไมชีวิตแก่นนำเยาวชน จึงเปลี่ยนไป

แก่นนำเยาวชนต้องเป็นคนกล้าแสดงออก...
แก่นนำเยาวชนต้องคิดเป็น เลือกเป็น รักเป็น...
แก่นนำเยาวชนต้องมีข้อมูลเรื่องเพศที่ถูกต้องรอบด้าน...
แก่นนำเยาวชนต้องสื่อสารเรื่องเพศกับเพื่อนๆ ได้...

หลากหลายความคาดหวังที่มีต่อเยาวชนที่จะมาเป็นแก่นนำ ทำให้ฉันสงสัยว่าเด็กธรรมดาๆ คนหนึ่งจะต้องผ่านการเรียนรู้รู้อย่างไรบ้าง จึงจะเปลี่ยนแปลงตนเองให้มีคุณสมบัติพร้อมตามที่กล่าวมา

ในอีกมุมหนึ่งฉันก็เกิดสงสัยว่า เยาวชนที่ได้ทำกิจกรรมจริงๆ แล้วเขาได้เรียนรู้อะไรนอกเหนือจากความคาดหวังของผู้ใหญ่หรือไม่ หรือที่จริงชีวิตของพวกเขาก็ไม่แตกต่างจากวัยรุ่นคนอื่นทั่วไปนัก

‘จากที่มุกเคยมองเพื่อนว่าคนที่มิเช็กส์เป็นคนไม่ได้ ตอนนี้นึกเข้าใจว่าทุกคนคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์ คลังแต่งงานเป็นเรื่องที่ดี แต่ว่าบางคนทำไม่ได้ เพราะเหตุผลแวดล้อมหลายอย่าง’

นี่จึงเป็นที่มาของการพูดคุยกับตัวแทนแก่นนำเยาวชนว่า ชีวิตของพวกเขาเปลี่ยนแปลงหรือไม่ อย่างไร หลังจากมาทำกิจกรรมกับหน่วยงานต่างๆ รวมถึง ‘ก้าวอย่างเข้าใจ’?

การค้นหาคำตอบผ่านเรื่องเล่าของตัวแทนเยาวชน ๔ คนนี้อาจจะช่วยให้ ‘ผู้ใหญ่’ เข้าใจมากขึ้นว่า จะสามารถพัฒนาแก่นนำให้เกิดการเรียนรู้ที่นำไปปฏิบัติจริงได้อย่างไรบ้าง?

‘ในหัวของเรามันมักจะบิดันคดี
ด้านลบอยู่เสมอแหละ แต่เราก็จะ
พยายามดึงตัวเองให้กลับมาคิดด้านดี
มากกว่า’

มุก : เรียนรู้จากพี่เลี้ยงจนพบความเป็นตัวของตัวเองและความฝัน

เมื่อปี ๒๕๕๙ มุกเรียนอยู่ ม.๕ โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง ได้มาเข้าค่ายพัฒนาแกนนำเยาวชนในเครือข่ายวิฑิน กรุงเทพฯ แล้วกลับไปจัดกิจกรรมเสียงตามสายในโรงเรียน จากนั้นตลอดปี ๕๐-๕๑ มุกได้เข้าร่วมกิจกรรมที่องค์การแพธจัดเพื่อสร้างกระแสนรงค์เรื่อยมา ไม่ว่าจะเป็นงานเทศกาลลานเล่นไท่ งานเวทีวิชาการเพศศึกษา งานค่าย ฯลฯ จนปีนี้ มุกเรียนจบแล้วเข้า ม.รามฯ ปี ๑ ทำให้มีเวลามากขึ้น จึงได้มาช่วยงานในศูนย์กิจกรรมเพื่อเยาวชนและสังคม (Y-act) มีโอกาสเล่นละครในงานเสวนาเรื่องการจัดระเบียบสื่อ และงานประชุมแผนงานเยาวชนระดับชาติ

จากประสบการณ์ทั้งหมด มุกรู้สึกได้ว่าตัวเองเปลี่ยนแปลงไปจากคนที่ไม่ได้ทำอะไรจริงจัง ทำงานพิเศษเรียนแล้วก็เที่ยว มาเป็นคนที่มีส่วนกับการทำกิจกรรม และได้พัฒนาตัวเองหลายด้าน เช่น การคิดวางแผนเป็นขั้นตอน ซึ่งเกิดขึ้นจากการที่ต้องจัดกิจกรรมบ่อยๆ การวางแผนงานให้รอบด้านและพร้อมแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และการทบทวนตัวเองและหาจุดปรับปรุงอยู่เสมอ ทั้งหมดนี้เป็นเพราะพี่เลี้ยงกลุ่มให้ความไว้วางใจและให้ความสำคัญกับการทำงานกับน้องทุกขั้นตอนสม่ำเสมอ จนเป็นนิสัยโดยที่มุกไม่รู้ตัว

‘ตอนนี้มุกเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น กล้าทำอะไรๆ ได้เยอะมาก จากที่แต่ก่อนเป็นคนคิดมาก แต่พี่ต๋าว (วันเฉลิม สัตย์ศักดิ์สิทธิ์ กลุ่ม Y-act) จะพูดก่อนเข้างานเสมอว่า น้องมุกคิดอะไร น้องมุกพูดมาเลย ความคิดเราไม่มีผิดไม่มีถูกนะ เราก็มั่นใจมากขึ้น’

จากความกล้าและความมั่นใจนี้เอง มุกสังเกตว่าอีกเรื่องที่ตัวเองเปลี่ยนไปจริงๆ คือกล้าพูดเรื่องเพศจนเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว ตอนนี้มุกสามารถตอบคำถามให้เพื่อนๆ ได้ไม่ว่าจะผู้หญิงหรือผู้ชาย ทั้งเรื่องต่างๆ ไปอย่างการมีเพศสัมพันธ์

ที่ปลอดภัย หรือแม้แต่เพื่อนตั้งท้องแล้วมาปรึกษา มุกก็พยายามหาทางช่วยเหลือ เช่น แนะนำให้ไปบ้านพักฉุกเฉิน ซึ่งต่างจากรู้สึกแต่ก่อนที่เวลาเห็นคนท้องก็จะคิดแค่ว่า ‘อ้อ คนนี้โดนแล้ว ผู้ชายเลวเนอะ’ แค่นั้น

‘จากที่มุกเคยมองเพื่อนว่าคนที่มีเซ็กส์เป็นคนไม่ดี ตอนนี้มีมุกเข้าใจว่าทุกคนคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์หลังแต่งงานเป็นเรื่องที่ดี แต่ว่าบางคนทำไม่ได้ เพราะ

เหตุผลแวดล้อมหลายอย่าง เช่น ค่านิยมในกลุ่มเพื่อนที่ภูมิใจที่ได้มีเพศสัมพันธ์แล้วก็มาเล่าแข่งกัน ดังนั้นเรื่องเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นมันห้ามไม่ได้ แต่เราน่าจะให้วิธีป้องกัน ให้คำปรึกษาและความช่วยเหลือกับเขาดีกว่า’

จากสถานการณ์ปัญหาต่างๆ ที่เพื่อนๆ เล่าให้ฟังเทียบกับประสบการณ์ของตนเองที่มุกคิดว่าสามารถประเมินสถานการณ์ต่างๆ ได้ดีกว่าเดิมและดูแลตัวเองได้ดีกว่าเดิม เพราะมีความรู้มาประกอบการตัดสินใจ มุกจึงคิดว่าทำให้ความรู้เรื่องเพศกับวัยรุ่นเป็นเรื่องสำคัญ และทำให้เธอเข้าใจว่าตนเองอยากทำอะไร

‘มุกเลือกเรียนนิเทศ เพราะตอนที่มุกจัดเสียงตามสายที่โรงเรียนก็ยังมีปัญหาพูดเรื่องนี้ไม่ได้มาก

‘มุกอยากจะใช้ความรู้เรื่องสื่อ หาช่องทางให้วัยรุ่นได้เรียนรู้เรื่องเพศให้มากขึ้น’

เบนซ์ : เรียนรู้ที่จะสร้างการแลกเปลี่ยนและลดอคติเรื่องเพศในชีวิตประจำวัน

เบนซ์เป็นสมาชิกกลุ่มแกนนำเยาวชนบาติฮาย จ.ชลบุรี ซึ่งเป็นเครือข่ายแกนนำเยาวชนจากสถานศึกษาสังกัดอาชีวศึกษา โดยเริ่มจากการเข้าค่าย เมื่อปี ๒๕๔๙ แล้วได้มาตั้งชมรมเพศศึกษาในวิทยาลัยของตนเอง ได้ร่วมกิจกรรมละครเร่กับกลุ่มบาติฮาย และเป็นวิทยากรค่ายทั้งสร้างแกนนำบาติฮายรุ่นใหม่ รวมทั้งรับเชิญเป็นวิทยากรให้หน่วยงานสาธารณสุขแหลมฉบัง ปัจจุบัน บทบาทของเบนซ์ในกลุ่มบาติฮายคือรองประธาน ตรวจสอบเอกสารการเงิน และการทำรายงานสรุป

แม้ว่าเบนซ์จะผ่านการทำกิจกรรมมาไม่น้อย การเปลี่ยนแปลงของตัวเองอย่างแรกที่เขานึกถึง กลับไม่ใช่ความรับผิดชอบที่มากขึ้น แต่เป็นคำพูดของอาจารย์ที่บอกว่าเขา ‘อวดเก่ง’

‘เบนซ์คิดว่า เบนซ์มีทัศนคติที่กว้างขึ้นจากเมื่อก่อนที่มีปัญหากับใครก็จะฟังแล้วยอมรับฝ่ายเดียว แต่ตอนนี้เราคิดมากขึ้นว่าในสถานการณ์นี้สาเหตุความขัดแย้งเกิดจากอะไร แล้วพยายามจะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเขามากขึ้น’

‘ยิ่งเราเคยผ่านมาแล้ว เช่น กินเหล้า เกี้ยวเวลาเข้าร่วมกิจกรรม เราได้ควบคุมตัวเองและเข้าใจตัวเองขึ้น เราคืออยากได้รุ่นน้องได้เรียนรู้สิ่งดีๆ บ้าง ไม่อยากให้บทยุคที่เรา’

ประสบการณ์จากการทำงานกับอาจารย์สุจิตรา โปรงแสง สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ (สมอ.) และอาจารย์สุชิตา ยันตพงศ์พิพัฒน์ วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีชลบุรี ที่ตั้งคำถามกับเบนซ์เวลาเตรียมการจัดกิจกรรมอยู่บ่อยๆ และการเข้าอบรมเป็นวิทยากร ทำให้เบนซ์ชอบการตั้งคำถามปลายเปิดเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากแรกๆ ที่กลัวว่าจะตอบคำถามไม่ได้ แต่พอตอนหลังเริ่มเห็นว่าวิธีการตั้งคำถามของอาจารย์ทำให้เบนซ์หาคำตอบให้ตัวเองได้หลายๆ เรื่อง เบนซ์จึงเอาไปใช้กับคนรอบข้าง และกับเพื่อนๆ เวลาเมื่อเรื่องขัดแย้งกัน ก็ทำให้มีโอกาสได้ฟังเหตุผลกันมากขึ้น แทนที่จะประชดประชันทางสีหน้าท่าทางเหมือนก่อน แม้ว่าวิธีแบบนี้มันมักจะใช้ไม่ค่อยได้ผลกับอาจารย์

เบนซ์เล่าว่า ครั้งหนึ่งเพื่อนของเบนซ์ตั้งห้อง แล้วอาจารย์จะให้หยุดเรียนเพราะทำให้โรงเรียนเสียชื่อเสียง เบนซ์จึงพยายามจะขอให้เพื่อนสอบให้เสร็จก่อน แต่ก็ไม่ได้สำเร็จเพราะอาจารย์ยื่นกรณปฏิเสศ

นอกจากนี้ สิ่ง que เปลี่ยนไปในตัวเบนซ์คือ ลดการใช้ทัศนคติส่วนตัวตัดสินคนอื่นในเรื่องเพศ จากการเข้าค่ายครั้งแรกทำให้เบนซ์เข้าใจว่าเอดส์ไม่ได้ติดต่อกันง่ายๆ จากเดิมที่เบนซ์ไม่กล้าใช้ชีวิตร่วมกับผู้ติดเชื้อฯ เพราะตอนเด็กๆ พยาบาลที่รู้จักกันบอกว่าห้ามใช้ช้อนกินข้าวร่วมกับพี่เลี้ยงซึ่งเป็นผู้ติดเชื้อ

เบนซ์ยังกล้าพูดให้เพื่อนๆ ใช้ถุงยางมากขึ้นโดยให้เหตุผลว่าเราไม่รู้ว่ามีเชื้อเอชไอวีบ้าง และแม้ในเวลาที่เป็นพนักงานเป็นพนักงานที่ร้าน ๗/๑๑ จากเดิมเวลาที่มีใครมาซื้อถุงยางอนามัย เบนซ์เคยคิดในใจว่าเขาจะต้องมีเพศสัมพันธ์แน่เลย ก็เปลี่ยนเป็นว่าคืนที่เขารู้จักป้องกัน

‘ในหัวของเรามันมักจะมีด้านดีด้านลบอยู่เสมอแหละ แต่เราก็จะพยายามดึงตัวเองให้กลับมาคิดด้านดีมากกว่า’

เอ็กซ์ : เพราะผู้ใหญ่ที่ให้โอกาสลองทำ จึงพบว่าตัวเองทำได้

เอ็กซ์ เป็นสมาชิกเครือข่ายมหาสดัมรุ่น ๑ ซึ่งเป็นเครือข่ายเยาวชนในสถานศึกษาสังกัดอาชีวศึกษา จ.นครศรีธรรมราช ที่ผ่านมา เอ็กซ์ร่วมกิจกรรมเป็นพี่เลี้ยงและวิทยากรมา ๒๐ กว่าค่าย ทั้งพัฒนาแกนนำรุ่นน้องมหาสดัม และเครือข่ายเยาวชน

อาชีวะฯ ในจังหวัดอื่นๆ รวมทั้งค่ายที่จัดโดยเทศบาลเมืองนครศรีธรรมราชและหน่วยงานราชการต่างๆ ถึงตอนนี้เอ็กซ์ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงให้รุ่นน้องกลุ่มมหาสดัม

เอ็กซ์บอกว่า สิ่งที่ได้เรียนรู้ตลอดการทำกิจกรรมที่ผ่านมาคือ การมองโลกว่าทุกอย่างมี ๒ ด้าน เช่น สังคมบอกว่าคนที่เก่งคือคนที่เรียน

คณะดีฯ อย่างวิศวะ แต่เราคิดว่าบางครั้งคนที่จบสูงๆ อาจจะทำตกงานและหาทางแก้ไขปัญหาในชีวิตไม่ได้ เราจึงควรที่จะเลือกสิ่งที่เราชอบทำแม้ว่ามันจะสวนกระแสบ้าง รวมไปถึงเรื่องความรัก ถึงสังคมจะบอกเราว่าควรจะมีความรักในวัยอันควร แต่เอ็กซ์คิดว่าเราสามารถเรียนรู้ไปได้เรื่อยๆ ระหว่างทางก่อนที่จะแต่งงานกัน แต่ที่สำคัญ ความรักต้องมาคู่กับความเข้าใจ

ต้องขอบคุณทักษะการฟังและการจับใจความที่เขาได้เรียนรู้ระหว่างทำกิจกรรม ซึ่งทำให้เขารู้จักเปิดใจรับฟังและเข้าใจคนรอบข้างมากขึ้น ทั้งแฟน น้องสาว และพ่อ

ย้อนไปถึงวิถีชีวิตก่อนมาเข้าโครงการฯ เอ็กซ์เป็นวัยรุ่นคนหนึ่งที่เคยเล่นเกม มีแฟน เท่เยว กินเหล้า สูบบุหรี่ แต่ตอนนี้เขารู้ตัวว่าควรทำอะไรได้แค่ไหน ไม่ใช่ว่าแต่ก่อนเขาไม่รู้ผลกระทบเลย แต่สิ่งที่เปลี่ยนไปคือ เอ็กซ์รู้จักคุณค่าของตนเองว่าน่าจะใช้เวลาทำอะไรได้มากกว่านั้น

‘ทุกครั้งทีทะเลาะกับพ่อแม่ พี่เลี้ยงจะไปคุยกับพ่อแม่ที่บ้านก็เข้าใจว่าเรากำลังทำกิจกรรมเสียสละเพื่อสังคม’

ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นตอนที่เอ็กซ์และเพื่อนๆ จัดค่ายสร้างแกนนำมหาสดัมรุ่นที่ ๓ เอ็กซ์กับเพื่อนๆ จัดค่ายกันเองโดยไม่มีอาจารย์และเจ้าหน้าที่องค์การแพชไปช่วย ถึงแม้ว่าผู้ใหญ่เตือนแล้วว่าจะทำกันไม่ไหว ซึ่งเวลาจริงที่ทีมงานต้องเจอภาวะกดดันหลายอย่าง แต่สุดท้ายก็สามารถจัดกิจกรรมให้ผ่านไปได้ เอ็กซ์จึงได้รู้ถึงความสามารถของตนเอง และเกิดความศรัทธาในผู้ใหญ่ที่กล้าให้เยาวชนได้ลองทำงาน แม้ว่าจะเสี่ยงกับการใช้จ่ายงบประมาณไปไม่น้อย จากงานนี้ เอ็กซ์จึงมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนว่าจะทำกิจกรรมต่อไป

‘ยิ่งเราเคยผ่านมาแล้ว เช่น กินเหล้า เท่เยว เวลาเข้าร่วมกิจกรรม เราได้ทบทวนตัวเองและเข้าใจตัวเองขึ้น เราก็อยากให้รุ่นน้องได้เรียนรู้สิ่งดีๆ บ้าง ไม่อยากให้มหาหยุดที่เรา’

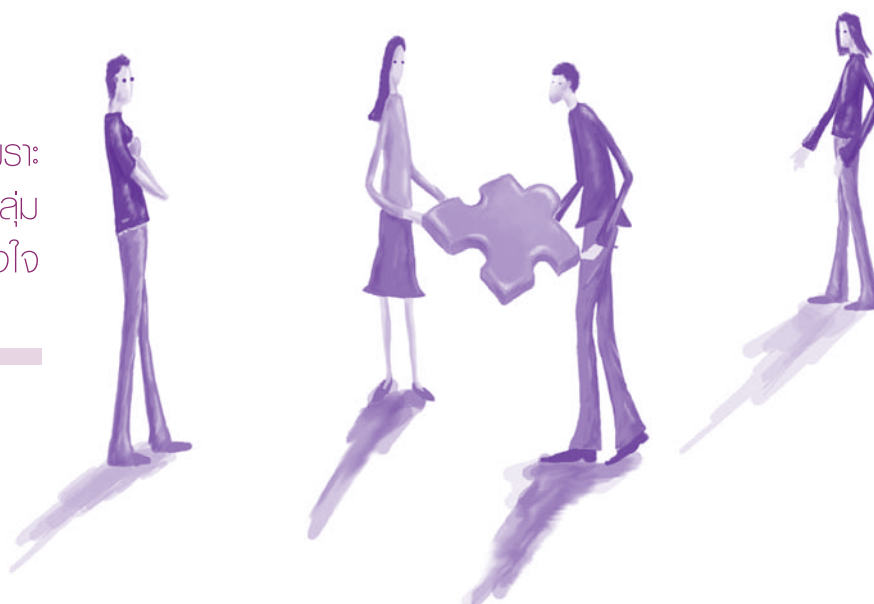

ต้อง : พิสูจน์ตนเองได้ด้วยแรงสนับสนุนจากพี่เลี้ยง

ก่อนที่จะมาทำกิจกรรม ต้องเป็นคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตเรียนๆ เล่นๆ เหมือนวัยรุ่นคนอื่นๆ เขาารู้สึกอายเมื่อมีคนพูดถึงเรื่องเพศและเอดส์ คิดว่าเอดส์เป็นเรื่องไกลตัว อีกทั้งพ่อแม่ก็ไม่ส่งเสริมให้ทำกิจกรรม

หลังจากที่มาทำกิจกรรมได้ ๒ ปีกับกลุ่มเยาวชนชั้นโตกรุ่น ๒ จ.แพร่ ซึ่งมีพี่ธม (เชิดพงษ์ แก้วเอ๋ย กลุ่มเรือนเพาะชำ) เป็นพี่เลี้ยง ต้องรู้สึกว่าเขาได้เปลี่ยนเป็นอีกคนหนึ่งที่กล้าแสดงออก เขาภูมิใจที่ได้รับเลือกให้เป็นประธานชั้นโตกรุ่น ๒ และยิ่งมั่นใจขึ้นเรื่อยๆ เมื่อได้โอกาสเป็นวิทยากร นำสันทนาการและกิจกรรมหลักคู่กับพี่เลี้ยงและอาจารย์ในค่ายสร้างชั้นโตกรุ่น ๓ และขยายไปทำกิจกรรมในหมู่บ้านด้วยงบบฯ ของ อบต.อีกหลายครั้ง

‘ละครนี่ยิ่งเล่นก็ยิ่งมันนะครับ เพราะคนดูมีปฏิริยาตอบสนอง และกลุ่มชั้นโตกรุ่นนี้ก็ก็ทุ่มเทร่างกายแรงใจสามัคคีและสนิทสนมกันมาก’

ต้องรู้สึกว่าคุณเองมีความสามารถมากขึ้นเมื่อได้เล่นละครเผยแพร่ความรู้เรื่องเพศและเอดส์ ซึ่งมีทั้งเล่นตามสถานศึกษาสังกัดอาชีวศึกษา ถนนคนเดิน ตลาดคลองถม ที่แพร่ ฯลฯ

‘พวกเราซ้อมกันแค่ ๓ วัน วันที่ ๔ ไปเล่นที่วิทยาลัยอาชีวศึกษา เสียงกรีดล้นหอบประชุมเลยครับ คนเป็นพันกว่าคนได้ เพื่อนๆ สนใจกันมาก ทำให้มีความสุขกันมากเลยครับ’ ต้องพูดถึงการแสดงละครครั้งล่าสุดที่วิทยาลัยอาชีวศึกษาแพร่เทียบกับประสบการณ์บางครั้งที่ไปเล่นที่ตลาดแล้วคนไม่ค่อยสนใจ ต้องรู้สึกว่าการครั้งนี้กลุ่มละครของเขาประสบความสำเร็จมาก

‘ละครนี่ยิ่งเล่นก็ยิ่งมันนะครับ เพราะคนดูมีปฏิริยาตอบสนอง และกลุ่มชั้นโตกรุ่นนี้ก็ทุ่มเทร่างกายแรงใจสามัคคีและสนิทสนมกันมาก’

เบื้องหลังความสำเร็จนี้ ต้องบอกว่าเป็นเพราะพี่เลี้ยงที่มีความสามารถในการแสดง การให้ความรู้เรื่องเพศ เป็นพี่ชายที่ดี ตรงต่อเวลา มีคำพูดให้คิดในบรรยากาศสนุกสนาน และทุกครั้งทีทะเลาะกับพ่อแม่ พี่เลี้ยงจะไปคุยกับพ่อแม่ที่บ้านให้เข้าใจว่าเรากำลังทำกิจกรรมเสียสละเพื่อสังคม

ส่วนตัวตัวเองก็พิสูจน์ตนเองว่าการเรียนไม่เสียยังได้ ๔.๐๐ เหมือนเดิม และจากผลงานการทำกิจกรรมเขายังได้รับเลือกให้เป็นเยาวชนดีเด่นระดับประเทศของสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ปี ๒๕๕๑

พ่อแม่จึงยอมรับการทำกิจกรรมของเขามากขึ้น

เยาวชนคนไหนๆ ก็เรียนรู้ได้ ถ้า...

การเรียนรู้ที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิตนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นได้ทันทีจากการอบรมในค่าย แต่ต้องใช้เวลาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะช่วงเวลาที่เยาวชนได้ทำกิจกรรมหลังจากผ่านการเข้าค่าย จะเป็นช่วงเวลาที่เยาวชนได้เรียนรู้การตั้งคำถามกับชีวิตของตนเองและพยายามค้นหาคำตอบ หรือการนำเอาสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปปะทะกับความคิดของคนอื่น บางครั้งเขาต้องเรียนรู้จากความผิดพลาด และหลายครั้งที่ได้กำลังใจจากความสำเร็จ แต่สิ่งสำคัญคือพี่เลี้ยงที่จะเป็นตัวอย่างที่ดีทั้งในแง่กระบวนการทำงาน ความเชื่อใจ การให้ออกาส และการช่วยแก้ไขปัญหานั้นยามที่ต้องการ

จากความเปลี่ยนแปลงในชีวิตของตัวแทนเยาวชน ๔ คนที่ได้เล่ามา ทำให้ฉันเชื่อว่าไม่ว่าเยาวชนจะมีพื้นฐานการดำเนินชีวิตมาต่างกันอย่างไร

แต่ทุกคนเรียนรู้จากประสบการณ์ของตัวเองได้ ซึ่งจะเป็นการเรียนรู้ที่เข้ากับวิถีชีวิตของพวกเขานั่นเอง ✨

ขอขอบคุณเยาวชนใจดี

มุก : ลินีนารถ สนธยาพิลาศ ชั้นปี ๑ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เบนซ์ : สุนันท์ แพรเมือง ปวส.๑ วิทยาลัยอาชีวศึกษาชลบุรี

เอ็กซ์ : พุทธิพงษ์ ตรีเกรี ปวส.๒ วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช

ต๋อง : วิวัฒน์ ปิติจะ ปวส.๓ วิทยาลัยอาชีวศึกษาแพร่

บอฮา (^-^)

ก้าวข้าม

หนุ่มเมืองราด

แบบนี้...ใครพูด

วิทยากรหลัก หรือ MT ของโครงการก้าวอย่างฯ ซึ่งเป็นครูของโรงเรียนแห่งหนึ่ง ได้ผลักดันให้ อบต.ส่งเสริมกิจกรรมเยาวชนในพื้นที่ ซึ่งก็ได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างดี จึงจัดอบรมผู้นำชุมชนให้เข้าใจเยาวชนเพื่อลดช่องว่าง... กิจกรรม 'ย้อนรอยวัยรุ่น' จึงถูกนำมาใช้ให้ผู้นำชุมชนได้ 'ย้อนรอย' ตัวเองอย่างสนุกสนาน

MT : เป็นไง ได้ย้อนคิดถึงตอนวัยรุ่น

ผู้นำ : อืม...สนุกดีเหมือนกันนะครู ย้อนไปพวกเราที่เหมือนๆ กับวัยรุ่นยุคนี้นั้นแหละ

MT : ถ้าจั้น เราลองดูประโยคนี้น่า น่าจะเป็นใครพูด

พูดจบก็ฉวยแผ่นใสประโยคนั้นให้ดู ซึ่งเป็นคำกล่าวของโสเครตีสที่พูดถึงเยาวชนในยุคนั้นว่า เอาแต่สนุกสนาน ฟุ่มเฟือย ไม่เคารพผู้ใหญ่ ฯลฯ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมได้ทายว่าใครพูด เมื่อเฉลยว่าเป็นคนยุคกว่าสองพันปีที่แล้วพูด จะได้รู้สึกว่ายาวชนยุคไหนๆ ก็มีลักษณะเหมือนกัน เพื่อจะได้เข้าอกเข้าใจเยาวชนมากขึ้น

MT : เป็นไง ข้อความนี้มองเยาวชนอย่างไร

ผู้นำ : มองเยาวชนในแง่ร้าย

MT : ลองทายสิ ใครพูด

เงียบไปสักอึดใจ ก็มีผู้นำคนหนึ่งพูดว่า

ผู้นำ : ก็พวกครูนั่นแหละ เป็นคนพูด ผมเห็นครูว่านักเรียนแบบนี้ประจำเลย เมื่อเช้าก็ยังได้ยินอยู่เลย

จำเป็นหรือไม่ที่สื่อต้องทำหน้าที่ ‘เตือนภัยทางเพศ’

‘คุณคิดว่า วัฒนธรรมไทยที่คุณมักใช้อ้างอิงบ่อยๆ นั้น มีอายุสักกี่ปี’

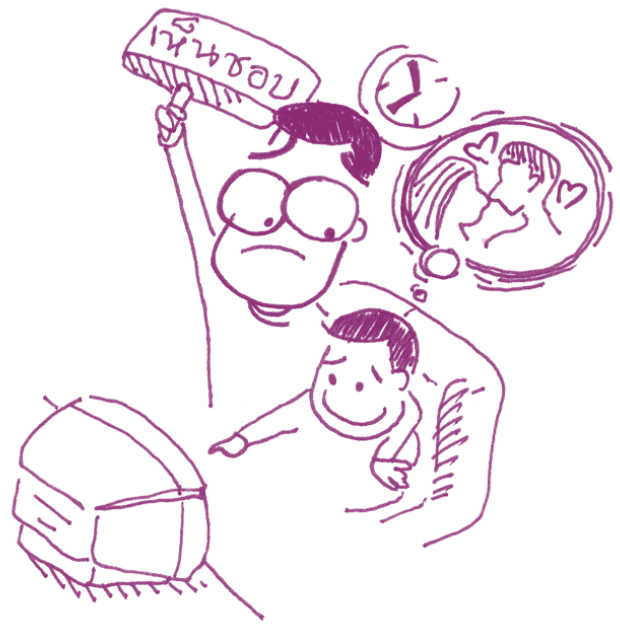
รศ.ดร.ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ จากคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ถาถามบรรดานักข่าวจำนวนกว่า ๑๐ ชีวิตที่มาเข้าร่วมฟังการเสวนาเรื่อง ‘ภาพสะท้อนเรื่องเพศและเยาวชนในสื่อกับปรากฏการณ์สังคม’ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ ‘การรายงานข่าวเรื่องเพศของเยาวชน’ ซึ่งร่วมกันจัดโดยสถาบันอิศรา มูลนิธิพัฒนาสื่อมวลชนแห่งประเทศไทย และ โครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ เมื่อกลางปีที่ผ่านมา

เมื่อวัฒนธรรมไทยกลายเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ถูกนำมาใช้ตัดสินพฤติกรรมต่างๆ ของเยาวชน โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ จึงทำให้เกิด ‘ชุดคำถาม’ จากนักข่าวขึ้นมา เช่น ‘อยู่ก่อนแต่งได้ไหม’ และ ‘ควรหรือไม่ที่จะรณรงค์ให้วัยรุ่นพกถุงยางอนามัย โดยเฉพาะผู้หญิง เพราะจะเป็นการขัดวัฒนธรรมไทย’

‘วัฒนธรรมไทยเป็นคำใหม่ เพิ่งสร้างขึ้นมาในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ปี พ.ศ.๒๔๘๑ ดังนั้น ถ้าจะตั้งคำถามเรื่องเพศ ก็ต้องกลับไปตั้งคำถามกับความเป็นไทยก่อนว่ามันมีจริงหรือไม่ สยามไม่ได้มีความเชื่อเรื่อง ‘รักนวลฯ’ แต่นั่นคือเรื่องทางการเมืองของชนชั้นสูงที่นำเข้ามาจากตะวันตก ชนชั้นกลางรับความเชื่อนี้มา และถูกทำให้ลึ้มไปอย่างรวดเร็วว่านี่เป็นเรื่องใหม่ อายุของวัฒนธรรมไทยดังกล่าวในเรื่องเพศ จึงยังไม่ถึง ๑๐๐ ปีเลย’

■ รศ.ดร.ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์

ชลิตาภรณ์มองว่า ข้อห้ามต่างๆ ที่เราได้ยินกันมานาน และเชื่อว่าเป็นวัฒนธรรมไทยนั้น แท้จริงเป็นผลมาจากฐานความเชื่อของแนวคิดกระแสหลักจากตะวันตกว่า เซ็กซ์เป็นความผิดบาป เป็นเรื่องน่าอาย และไทย ‘นำเข้า’ ความคิดนี้จากต่างชาติเข้ามาในรัชกาลที่ ๖

‘เพศวิถีกระแสหลักเปิดช่องไว้ว่า เซ็กซ์ มีได้ แต่ต้องมีไว้เพื่อการสืบพันธุ์และเป็นไปแบบ ‘ผิวเดียวเมียวเดียว’ ดังนั้น สองคำถามนั้นจึงเป็นการบอกว่า พฤติกรรมของคนพวกนั้นไม่อยู่ในกรอบที่เพศกระแสหลักวางไว้’

ในเวทีเดียวกัน นายแพทย์สุริยเดว ทรีปาตี ผู้จัดการแผนงานสุขภาวะเด็กและเยาวชน สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ยืนยันถึง ‘อันตราย’ ของการมีเพศสัมพันธ์ในเยาวชนว่า ส่งผลกระทบต่อสุขภาพทางเพศ เพราะทำให้มีโอกาสเสี่ยงสูงต่อการเป็นมะเร็งปากมดลูก

‘ขณะเดียวกัน การสอนเพศศึกษาที่ผ่านมาซึ่งเน้นการรักษาผลสงวนตัว กลับปรากฏผลล้มเหลวในหลายประเทศ ตั้งแต่ความหมาย ‘รักนวลฯ’ ที่จำกัดไว้แค่การสอดใส่

อวัยวะเพศผ่านทางช่องคลอด ทำให้วัยรุ่นส่วนใหญ่เลือกการมีเซ็กส์ทางออร์รัล และทางทวาร หมายความว่า การแก้ปัญหาเรื่องเพศของประเทศเราไม่ถูกวิธี เพราะเราไม่มีการบริหารจัดการทางเพศ (sex management) เช่น การตั้งวิชาเพศศึกษาเป็นวิชาแยกจากสุขศึกษา ซึ่งจะช่วยส่งเสริมให้เกิดการบริหารจัดการเรื่องเพศอย่างเป็นระบบ'

จากมุมมองของแพทย์ที่ยืนยันถึงอันตรายของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นเนื่องจากความไม่พร้อมของสรีระนั้น ชลิตาภรณ์สะท้อนกลับว่า ในความเป็นจริง สิ่งที่มาจากการมีเพศสัมพันธ์คือ เรื่องของโรค และท้อง แต่ถ้าเด็กคนนั้นมีเพศสัมพันธ์โดยป้องกันตนเองทุกครั้งจะส่งผลตามมาเช่นนั้นหรือไม่

'ปัญหาคือ แม้มันส่วนใหญ่จะบอกว่าเชื่อในกระแสหลัก แต่ในทางปฏิบัติ เราไม่มีทางรู้ได้ว่าเขาทำตามอย่างที่เขาเชื่อจริงหรือไม่ นั่นคือ 'เราทำ แต่ไม่พูด' และนั่นเองที่ส่งผลกระทบ'

เมื่อคนที่เชื่อในเพศวิถีกระแสหลัก 'ส่งเสียงดังกว่า' แต่ไม่ได้แปลว่าทุกคนจะเชื่อและปฏิบัติตามนั้น การทำงานของสื่อจึงต้องเปิดพื้นที่ให้กับทุกคน ไม่ว่าจะคนๆ นั้นจะเสียงดังเพียงใด เพราะสื่อคือช่องทางหลักที่จะช่วยเผยแพร่ให้คนในสังคมเห็นถึงความรู้ ความคิด ความเชื่อที่หลากหลาย และการเคารพในความต่าง

'แม้ดิฉันกับหมอเดวจะยืนกันละจุด และฟังดูแล้วคล้ายจะเห็นแย้งกัน เช่นตัวอย่างของการรักเพศเดียวกันที่หมอกล่าวถึงว่า การทำอะไรที่ผิดจากธรรมชาติกำหนดให้ ย่อมส่งผลร้ายต่อร่างกาย รวมทั้งคนที่รักเพศเดียวกันมีสาเหตุเกิดได้จาก ยีน พันธุกรรม (nature) แต่ในมุมมองดิฉัน กลับมองว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องของแต่ละคนที่ควรมีสิทธิเลือกได้ว่า ตนเองจะเป็นเพศอะไรโดยไม่ต้องสอดคล้องกับสรีระ การข้ามเพศเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นและทำได้ (nature) แต่ถึงที่สุดแล้ว ฐานความคิดของ nature และ nurture คือฐานความคิดที่เชื่อมกัน เพราะทำให้เห็นว่า เราไม่ใช่ทาสของธรรมชาติ ๑๐๐% และไม่สามารถเลือกทำตามความต้องการของตัวเองได้ ๑๐๐% เช่นกัน

'ดังนั้นคนทำหน้าที่สื่อจึงไม่มีทางจะได้คำตอบชัดเจนในเรื่องของมนุษย์ และไม่มีคำตอบที่สำเร็จรูปในเรื่องการแก้

■ นายแพทย์สุริยเดว ทรีปาตี

ปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงของเยาวชนด้วย'

สุริยนต์ จอกลีพันธ์ ผู้บริหารจากบริษัทป่าใหญ่ ครีเอชัน ในฐานะตัวแทนของสื่อที่นำเสนอเรื่องราวของเยาวชน สะท้อนความเห็นในเวทีเสวนาว่า การได้รับฟังความเห็นจากนักวิชาการด้านสังคมศาสตร์และจากนายแพทย์ อาจทำให้คนฟังเกิดความสับสน และไม่รู้อะไรจะนำเสนอในประเด็นของใคร

'แต่ความสับสนเป็นเรื่องดี เพราะทำให้เรารู้ว่า เรื่องเหล่านี้ไม่ได้มีคำตอบเดียว หรือมีคำตอบถูกต้อง ในฐานะสื่อเราจึงต้องทำงานหลายด้านให้รอบด้าน และประเมินให้ได้ก่อนว่า สิ่งที่จะนำเสนอ นั้นเป็นผลดีแก่สังคมจริงหรือ เราต้องใช้องค์ความรู้ การพูดคุยจากหลากหลายแหล่ง เพื่อไม่ตกเป็นเครื่องมือของฝ่ายใด'

เมื่อกล่าวถึงบทบาทของสื่อกับการรายงานข่าวเรื่องเพศของเยาวชน นายแพทย์สุริยเดวเห็นว่าสื่อทุกวันนี้ ทำหน้าที่เฝ้าระวังตรวจสอบ เตือนภัยให้สังคมรับรู้ โดยเน้นกลยุทธ์การใช้แรงเสริมลบ ซึ่งกลับส่งผลร้ายก่อให้เกิดอันตรายต่อสังคมมากกว่า

■ สุริยนต์ จอกลีพันธ์

'เราอาจจะนึกว่าเรากำลังรายงานข้อเท็จจริงเพื่อเฝ้าระวังสังคม แต่หารู้ไม่ว่าเรากำลังตกเป็นเครื่องมือของแรงเสริมลบไปแล้ว การนำเสนอข่าวร้ายตลอดเวลา คือการเชิญชวนให้คุยแต่เรื่องผิดพลาด จับผิด บ้างจี้เสียง แล้วลองนึกว่าสภาพของคนอ่านจะเป็นอย่างไร'

ในความเห็นของชลิตาภรณ์ การที่สื่ออ้างความเป็นไทยเมื่อนำเสนอข่าวเรื่องเพศนั้น เป็นการอ้างที่ไม่ถูกต้อง 'สื่ออย่าทำหน้าที่กระจายเสียงแบบจอมพล ป. บทบาทของสื่อคือเปิดพื้นที่ เพื่อปล่อยให้มีการถกเถียงกันอย่างอารยะ เช่นที่ดิฉันกับคุณหมอกำลังนำเสนอข้อมูลคนละด้านให้พวกคุณเห็น

'ทุกวันนี้ สื่อจ้องแต่รายงานเรื่องการเมือง ขณะเดียวกัน การเมืองภาครัฐก็ไม่เหลือที่ให้กับความหลากหลายทางความคิด ความเชื่อ ทำให้เราไม่เหลือพื้นที่ที่จะพูดเรื่องเซ็กส์บนสื่อ ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญในการเตรียมเยาวชนให้พร้อมกับการรับมือในชีวิตของเขา ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่กว่าการเมือง

'เพราะนี่คือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ บทบาท และสิทธิพลเมืองอย่างแท้จริง' ❀

ถึงเวลาที่ยังที่ครุศาสตร์ ต้องผลิต ‘ครูเพศ’

ที่ผ่านมาเพศศึกษามักถูกเหมารว่า เป็นส่วนหนึ่งของ รายวิชาสุขศึกษา ดังนั้นผู้ที่ทำหน้าที่สอนก็คือ ‘ครูสุขศึกษา’ หรือไม่กี่ ‘ครูวิทยาศาสตร์’ เนื่องจากมีเนื้อหาที่คาบเกี่ยวกับ สุขภาพและการเปลี่ยนแปลงด้านสรีระร่างกาย

ทว่าถึงตอนนี้เพศศึกษาแบบรอบด้าน (Comprehensive Sexuality Education) ไม่ได้มีเนื้อหาเพียงแค่พัฒนาการด้าน สรีระเท่านั้น แต่ครอบคลุมมิติอื่นๆ อีกมากมาย เช่น สังคม วัฒนธรรม ทักษะส่วนบุคคล พฤติกรรมทางเพศ ฯลฯ

ดังนั้นคำถามก็คือ จำเป็นหรือไม่ที่คณะศึกษาศาสตร์ หรือครุศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ‘มหาวิทยาลัยราชภัฏ’ ที่มีอยู่ ๔๐ แห่งทั่วประเทศ และส่วนใหญ่ยังไม่ได้จัดการเรียนรู้ หรือ บรรจुरายวิชาเพศศึกษาไว้ในโปรแกรมหรือสาขาวิชาครุศาสตร์ จะจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับบริบทของสังคมที่เปลี่ยนแปลง ไป

สุนทร โภชณงค์ รองคณบดี มรภ.พระนครศรีอยุธยา ให้ความเห็นว่า ‘ปัจจุบันเยาวชนต้องได้เรียนรู้เกี่ยวกับเพศศึกษา มากขึ้น แต่ผู้ที่จะสอนเพศศึกษา ได้ต้องเป็นคนที่มีประสบการณ์ มีการวางตัวที่เป็นแบบอย่างที่ดี จึงไม่เห็นด้วยที่จะบรรจुरายวิชา เพศศึกษาไว้ในสาขาครุศาสตร์ เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่มีวัยไม่ ห่างจากผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา มากนัก อาจตอบคำถามได้ไม่ดี เท่าไร ยังต้องมีประสบการณ์อีก มาก แต่เห็นว่าจำเป็นที่จะจัดให้นักศึกษาได้เรียน เพื่อให้เขานำ ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ป้องกันตนเองได้’

■ สุนทร โภชณงค์

เช่นเดียวกับ **วิญฉติ อินทวงศ์ มรภ.นครศรีธรรมราช** ที่มีความเห็นว่า ‘การสอนเพศศึกษาแตกต่างจากการสอนวิชา อื่น ที่มีเนื้อหาและรูปแบบการสอนชัดเจนว่าเป็นแบบบรรยาย

■ วิญฉติ อินทวงศ์

ได้ อีกอย่างการพูดคุยเรื่องเพศ ต้องอาศัยประสบการณ์บางชุด ในชีวิตเพื่อสร้างความเข้าใจที่ ลึกซึ้ง จึงคิดว่ายากสำหรับครูที่ เพิ่งจบใหม่ๆ ซึ่งอาจมีวัยและ ประสบการณ์ชีวิตไม่ต่างจาก นักเรียนมากนัก

‘แต่นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาควรได้เรียนรู้เรื่องเพศ เพราะส่วนใหญ่ต้องออกมาใช้ชีวิตนอกบ้าน มีแฟน ต้องดูแล ตัวเอง การจัดการเรียนรู้ในเรื่องนี้ให้แก่นักศึกษาต้องสอดแทรก อยู่ในวิชาที่ได้เรียนหลายๆ วิชา แต่ปัญหาคือพอบอกว่าสอน แบบสอดแทรก เราก็วัดผลไม่ได้ และมักไม่เกิดผลต่อนักศึกษา มากนัก หากจะทำให้ชัด ทุกวิชาต้องปรับคำอธิบายรายวิชาให้ ระบุชัดเจนว่า มีหน่วยการเรียนรู้เรื่องเพศในรายวิชานั้นๆ และ เป็นความรับผิดชอบของผู้สอนที่ต้องจัดการเรียนรู้อย่างจริงจัง’

ในขณะที่ **อาภรณ์ เกษศิระ มรภ.ลำปาง** ที่มีความเห็น เช่นเดียวกัน แต่ต่างมุมมองว่า ‘ภารกิจของราชภัฏคือการผลิต ครูให้ตรงกับความต้องการ ของชุมชน และเมื่อจบไป แล้วต้องมีสาขาอาชีพรองรับ แต่ทุกวันนี้เพศศึกษาไม่ได้ ถูกกำหนดไว้เป็นรายวิชา เพศศึกษาในการศึกษา ขั้นพื้นฐาน ดังนั้นเราต้อง พิจารณาในจุดนี้ด้วย’

■ อาภรณ์ เกษศิระ

ในส่วนของเสียงสะท้อนจากนักศึกษาสาขาครุศาสตร์ ชั้นปีที่ ๕ ซึ่งผ่านหลักสูตรการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาและ กำลังฝึกสอนรายวิชาเพศศึกษาควบคู่กับ วิชาเอกอยู่ในโรงเรียนสังกัดการศึกษาขั้น พื้นฐาน เช่น **สุรวุฒิ ตั้งดี** นักศึกษาวิชา เอกวิทยาศาสตร์ มรภ.พระนครศรีอยุธยา แสดงความเห็นว่ ‘ได้เรียนวิชาเพศศึกษา แล้วรู้สึกว่ามันกระจ่างขึ้น ที่ผ่านมามีเพื่อน จากเพื่อน พุดคุยกัน แต่พอเรียนจริงมันมี อะไรมากมาย แต่ก่อนก็เหมือนเป็นกระจกที่มีนมวัว เบลอๆ พอได้เรียนมันก็สะท้อนตัวเราเองให้ชัดเจนขึ้น รู้จริงมากขึ้น’

■ **สุรวุฒิ ตั้งดี**

ส่วนความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า ควรบรรจุรายวิชาเพศศึกษาใน คณะครุศาสตร์หรือไม่นั้น **ปิยพร คำสุวรรณ** นักศึกษาวิชาเอกปฐมวัย มรภ.พระนครศรีอยุธยา มีความ เห็นด้วย โดยให้เหตุผลว่า ‘เพราะ เป็นเรื่องที่เราต้องรู้อยู่แล้ว เพื่อน นักศึกษาสาขาอื่นก็ควรจะได้เรียน เช่นเดียวกัน ส่วนสาขาครุศาสตร์หาก จะเพิ่มเนื้อหาในหลักสูตร ก็คงเป็น เรื่องวิธีการถ่ายทอดการเรียนรู้เรื่อง เพศสำหรับบุคคลอื่น’

■ **ปิยพร คำสุวรรณ**

นอกจากนี้ **สมชาย ตนใจ** นักศึกษาวิชาเอกวิทยาศาสตร์ มรภ.ลำปาง ก็กล่าวในทำนอง เดียวกันว่า ‘สำหรับนักศึกษา สายครุควรจัดเป็นคอร์สใหญ่คือ ได้เรียนต่อเนื่องทั้งหมด ไม่ควร จัดเป็นหลักสูตรอบรมระยะสั้น หรือเรียนในชั้นปีใดชั้นปีหนึ่ง เพราะกว่าจะได้ออกฝึกสอนก็ ลืมไปแล้ว เรื่องนี้มีรายละเอียด และเนื้อหาเยอะมาก ถ้าจะต้องไปเป็นครูก็ควรต้องได้เรียน ให้ลึกไปเลย เช่นเดียวกับการสอนสอดแทรกในกิจกรรมก็คิดว่า

■ **สมชาย ตนใจ**

จะไม่ค่อยได้ผล’

แม้ว่าความคิดเห็นของอาจารย์มรภ.บางส่วนจะยัง ลังเลหรือไม่เห็นด้วยกับการบรรจุรายวิชาเพศศึกษาใน คณะครุศาสตร์ แต่ **จตุพร อัครโสวรรณ รองคณบดีฝ่ายวิชาการ มรภ.นครศรีธรรมราช** กลับเห็นพ้องกับการบรรจุรายวิชา เพศศึกษา

■ **จตุพร อัครโสวรรณ** อยู่แล้ว แต่ไม่ค่อยเห็นผลเท่าไร ถ้าเราอยากให้เด็กมีทักษะและความรู้ในการป้องกันตนเองที่ ถูกต้อง ก็จำเป็นต้องสอนอย่างต่อเนื่อง วิชาแบบนี้สอนแทรก ได้ยาก ต้องมีชั่วโมงที่ชัดเจน’

ดิเรก ตั้งสายัณห์ มรภ.กาญจนบุรี ย้ำความสำคัญของ เพศศึกษาว่า ‘ตอนนั้นนโยบายของ สพฐ. รวมทั้งอาชีวฯ และกศน. เน้นเรื่องการสอนเพศศึกษามากขึ้น แล้ว ก็ถือว่าจำเป็นที่ราชภัฏต้อง ผลិតครูให้สอดคล้องกัน ครูทุกคนก็ ต้องสอนเพศศึกษาได้แม้จะไม่มี ชั่วโมงชัดเจน เขาต้องสามารถจัด กระบวนการเรียนรู้หรือออกแบบ กิจกรรมได้หากห้องถื่นร้องขอ

■ **ดิเรก ตั้งสายัณห์**

อีกอย่างหนึ่งการสอนเพศศึกษาเป็นประโยชน์สำหรับ ตัวนักศึกษาเองอยู่แล้ว

‘ดังนั้นยังเขาไม่มีประสบการณ์หรือไม่รู้ ก็จำเป็นต้อง สอนให้รู้ก่อนจะออกไปเป็นครูจริงๆ’ ❀

น้ำสมเสร็จฯ เปิดใจ ทำไมต้อง

สอนรัก

สวัสดีครับแฟนนานุแฟน และท่านผู้อ่านของ
น้ำสมเสร็จฯ

เนื่องในโอกาส ๕ ปีของก้าวต่างๆ ฉบับนี้ไม่มีการ
ตอบจดหมายนะครับ แต่เป็นการเขียนงานตามใบสั่ง... เอ้ย
ตามคำแนะนำของทางทีมงานฯ ที่ให้เปลี่ยนจากตอบคำถาม
เป็นการเล่าความในใจที่ต่างๆ อยากบอกคุณครูเพศศึกษา ใน
ฐานะที่น้ำตอตอบคำถามเรื่องเพศมานานพอควร

.....

จริงๆ แล้ว ผมก็แค่อยากจะบอกว่า ‘ขอฝากที่นี้ไว้ให้
น้องๆ ทุกคนดูแลด้วย...’ แปะวาววาววาว...ไม่ใช่ครับ นั่นมัน
โฆษณาบริษัทน้ำมันครับ

ผมอยากจะบอกว่า เวลาที่ผมเขียน หรือที่เรียกว่า
‘ตอบคำถาม’ นั้นผมไม่รู้ว่ามีคำตอบเรื่องเพศหรือเปล่า
ผมคิดว่าผมตอบคำถามเรื่อง ‘ความรัก’ ต่างหาก

นั่นคือที่มาของ ‘สอนรัก สลักใจ’ คอลัมน์ที่ทำได้
เกี่ยวข้องกับคุณยอดรัก สลักใจ ไม่ แต่คงมีความหมายจุด
เดียวกัน ... :)

แต่ก่อนพูดถึงเรื่องความรัก ผมขอพูดเรื่อง ‘เพศ’
และเรื่องของ ‘วัยรุ่น’ สักนิดก่อน

.....

ผมเห็นว่าสังคมไทยหมกมุ่นกับ ‘เรื่องเพศ’ มากจน
เกินไป โดยเฉพาะในส่วนของ การพูดถึงการแยกเพศ และ
 บทบาทของแต่ละเพศที่พึงปรารถนา (gender) เช่น ชาย
 หญิง และเรื่องของความคิด ความปรารถนา และพฤติกรรมที่
 เกี่ยวข้องกับ ‘การร่วมเพศ’ ซึ่งเป็นเรื่องของการเข้าใจความ
 ปรารถนาของตัวเอง (desire) และความเข้าใจว่าเส้นแบ่งของ

‘ความเป็นธรรมชาติ’ และ ‘การถูกทำให้เป็นธรรมชาติ’ นั้นมี
 การซ้อนทับและหาความชัดเจนได้ยาก

ดังนั้นคำถามจำนวนหนึ่ง จึงมีความเวียนกับเรื่องที่ว่า
 เรา ‘ควรจะทำอะไร’ และ ‘จะควบคุมความต้องการอันเป็น
 ธรรมชาติ’ ของเราได้อย่างไร เพื่อให้เรา ‘เป็นปกติ/ไม่เบี่ยง
เบน’ ไปจากพฤติกรรมของคนในสังคม

ในแง่นี้เมื่อเราพูดถึงเรื่องเพศ (ทั้งในเรื่อง gender
 รวมทั้งการทำความเข้าใจ และประพฤติปฏิบัติตนให้เป็น หรือ
 ไม่เป็นไปตามความปรารถนาทางเพศ) เราจึงกำลังพูดถึงการ
 ก่อร่างสร้าง ‘ตัวตน’ ของเรานั้นมา

ซึ่งการก่อร่างสร้างตัวตนของเรานั้นไม่ได้เป็น
 กระบวนการที่เป็นไปตามเจตจำนงของเรา หากทว่าเกิดจาก
 ความสัมพันธ์ของตัวเรากับสังคม โดยเฉพาะเมื่อพูดถึงคำว่า
 ความสัมพันธ์นั้น เราจะพบว่ามันเกิดขึ้นในลักษณะของการกด
 บังคับ ต่อด้าน ชัดขึ้น คล้อยตาม เชื่อฟัง เข้าใจไปอีกทาง รวม
 ไปถึงการพยายามต่อรองกับสภาวะที่เกิดขึ้น

เราเรียกรวมๆ ความสัมพันธ์เช่นนี้ว่า ‘ความสัมพันธ์
 ทางอำนาจ’

และเมื่อพูดถึงเรื่องราวของสังคมนั้น เราอาจจะแบ่ง
 แยกปริณทลของปฏิบัติการทางอำนาจที่ทำให้เราต้องต่อสู้-
 ต่อรองออกเป็นพื้นที่หลักๆ สี่พื้นที่ ได้แก่ เติง บ้าน
 (ครอบครัว) โรงเรียน และ สังคม ซึ่งปริณทลเหล่านี้ยังมี
 โครงสร้างสถาบันบางอย่างที่คอยควบคุม ตั้งแต่สถาบัน-
 บุคลากรทางสาธารณสุข (หมอ) ผู้เชี่ยวชาญเรื่องเพศ (ซึ่งมัก
 เป็นหม่ออีกนั่นแหละ) ผู้ปกครอง ครู และเจ้าหน้าที่ของรัฐ
 รวมไปถึงผู้ที่ทำหน้าที่ในการออกกฎหมาย

เรากำลังพูดถึงการบังคับเรื่อร่างของเราในพื้นที่-
ปริมาตรต่าง ๆ ทั้งพื้นที่ของเรื่อร่างของเรา และพื้นที่ที่สิ่ง
อยู่นอกตัวเรา และเนื่องจากเรามีการซ้อนทับของพื้นที่ในหลาย
ชั้น ความซับซ้อนของเรื่องเพศจึงเป็นเรื่องที่ยากเย็นในการ
ทำความเข้าใจ

และที่สำคัญคือ... ยากเย็นในการใช้ชีวิต แม้ว่าชีวิตนั้น
จะต้องดำเนินต่อไป

.....
ก่อนที่จะเข้าเรื่องความรัก (รออีกนิดนึง) ผมอยากพูด
เรื่อง 'วัยรุ่น' สักหน่อย

เพราะอย่างน้อย S-exchange นั้นก็เกี่ยวข้องกับการ
ให้ข้อมูลและส่งเสริมความเข้าใจในเรื่องเพศของวัยรุ่น

วัยรุ่นนั้นมีลักษณะพิเศษอยู่ประการหนึ่ง ตรงที่เป็นทั้ง
คนเป็นๆ มีชีวิตจิตใจ และสัมผัสได้ (อย่าคิดเล็ก) และเป็นความ
คิดความคาดหวังบางประการ ที่คนที่ไม่ใช่วัยรุ่นนั้นต้องการจะ
ให้เขาเป็น และบางทีบังคับให้เขาเป็น โดยเฉพาะบรรดา
'ผู้ใหญ่' ซึ่งบางครั้งผู้ใหญ่เองก็ไม่สามารถทำได้ แต่ก็คาดหวังให้
วัยรุ่นเป็นเช่นนั้น เพื่อให้เป็นผู้ใหญ่ที่ดีในวันข้างหน้า แต่ไม่
สามารถแก้ปัญหาผู้ใหญ่ให้ดีในวันนี้ได้ด้วย

การทำงานกับวัยรุ่นจึงเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน เพราะ
วัยรุ่นนั้นบางทีอาจจะกลายเป็นผู้ที่ถูกกระทำได้ง่าย ด้วยความ
รักและหวังดีของเรา และวัยรุ่นเองนั้นยังต้องพึ่งพาผู้ใหญ่ทาง
ด้านเศรษฐกิจ รวมทั้งเขายังตัดสินใจในฐานะผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่
ได้ ซึ่งมีผลสำคัญในเชิงการผลักดันนโยบายและกฎหมายเพื่อตัว
ของพวกเขา

คำว่ารักนั้น มีเสน่ห์และมีอำนาจมหากาฬ และดูจะ
เปิดพื้นที่ในการพูดอะไรได้หลายเรื่อง และ
ครอบคลุมกว่า (และครอบคลุมเอาไว้ซึ่ง) เรื่อง
ของเซ็กส์และเพศ

ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ประเด็นในการทำงานกับ
วัยรุ่นอาจไม่ใช่เรื่องแค่การบังคับ หรือไม่บังคับ แต่มันเกี่ยวโยง
กับเรื่องที่ลึกซึ้งกว่านั้น 'สอนรักสลักใจ' จึงเป็นเสมือนโครงการ
ที่พยายามค้นหาจุดสมดุลระหว่างกระแสพิทักษ์ชีพเฝ้าทุกที่ทุก
เวลา (รักษาวลสงวนตัวยิ่งชีพ) และการยื่นแจกถุงยางให้วัยรุ่นโดย
มองไปที่ประเด็นของการป้องกัน โดยหลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงความ
เหมาะสม ที่เรียกว่าการจัดความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นกับพื้นที่
ต่างๆ

นั่นคือที่มาของคำว่า 'สอนรัก' มากกว่า 'สอนเซ็กส์'
หรือ 'สอนเพศศึกษา'

.....
คำว่ารักนั้น มีเสน่ห์และมีอำนาจมหากาฬ และดูจะเปิด
พื้นที่ในการพูดอะไรได้หลายเรื่อง และครอบคลุมกว่า (และ
ครอบคลุมเอาไว้ซึ่ง) เรื่องของเซ็กส์และเพศ

อย่างน้อยคำว่ารักก็เน้นถึงเรื่องของความเข้าใจ และ
การใช้ชีวิตของทั้งสองฝ่าย

คำว่ารักนั้นเป็นทั้งคำนามและเป็นกริยา ดังนั้นจึง
ต้องการความสัมพันธ์ที่สลับซับซ้อนและหลากหลายมิติ

การรัก หรือการแสดงซึ่งความรักนั้น เป็นเรื่องใหญ่ที่
เราไม่พูดกันมากนัก

ทั้งที่ถ้าเราเปิดพื้นที่เรื่องความรักให้มาก และพูดถึง
ความหลากหลายในมิติของความรัก บางทีเราอาจจะค้นหาทั้ง
ทางออก และหาจุดสมดุลผ่านการพิจารณาที่ซับซ้อนขึ้นในเรื่อง
ของการห้าม และการตามใจเด็กๆ ที่เรารักและมีความหวังกับ
เขาก็ได้ครับ

.....
นักคิดท่านหนึ่งกล่าวไว้ว่า ผู้สอนย่อมต้องถูกสอน
(หรือยอมต้องเรียนรู้ต่อไป)

สอนรักสลักใจ ก็หวังใจว่าจะอยู่ต่อไปได้ด้วยความ
เมตตาของแฟนนานูแฟนทุกท่าน ที่อ่านและส่งคำถาม หรือ
ทัศนคติมาแลกเปลี่ยนกันในฉบับต่อไป นะครับ...

(ฮือววววว ลงท้ายชะหวานเขียว) ❀

ขณะที่ **ชลิตาภรณ์ สงสัมพันธ์ รองศาสตราจารย์ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์** บอร์ดอีกคนหนึ่ง บอกว่า เห็นการเปลี่ยนแปลงของคนในโครงการฯ แม้จะรู้สึกว่าเป็นคนหยิบมือเดียว แต่การที่คนได้คิด ใคร่ครวญเรื่องเพศวิถีอย่างต่อเนื่อง ใจกว้าง อดทนกับความแตกต่างได้มากขึ้น ถือเป็นเรื่องที่น่าทึ่ง

■ **ชลิตาภรณ์ สงสัมพันธ์**

นอกจากนี้ ชลิตาภรณ์เห็นว่า แนวคิดของโครงการฯ ไม่ใหม่ แต่สิ่งที่ทำเป็นการสร้างพื้นที่ เหมือนการ ‘จับแพะเจอ กับแกะ’ คือ นำเอาคนที่สนใจเรื่องเพศวิถี กับคนในแวดวงการศึกษาที่ไม่เคยข้องแวะกัน ให้มาได้ยินกัน เพื่อเอาไปคิดต่อได้ ซึ่งโดยทั่วไป ต้องอาศัยการลงทุนที่สูงมากเพื่อให้เกิดพื้นที่แบบนี้

‘โครงการฯ ใส่ใจในเนื้อหา ลงทุนกับกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง เลือกลงทุนกับคน สะท้อนให้เห็นว่าคนทำมีความหนีตพอ ที่ต้องทนกับการถูกตำ ซึ่งอาจถึงขั้นถูกประณาม เพียงเพราะคิดต่างเชิงศีลธรรม อันนี้ต้องให้เครดิตก้าวต่างๆ ที่จัดกิจกรรมต่อเนื่อง คือคนที่ร่วมงานอาจจะฟังบ้าง คำบ้าง แต่ก็ได้คิด ใคร่ครวญ ถือว่าเป็นกระบวนการที่ตีพัฒนาการในคนออกมา’ ชลิตาภรณ์ ให้ความเห็น

ไม่เพียงเท่านั้น ผู้คร่ำหวอดในวงการสื่อสารมวลชนอย่าง **สุรียนต์ จงลีพันธ์ จากบริษัท ป่าใหญ่ ครีเอชั่น จำกัด** เห็นว่า สื่อมีการพูดถึงโครงการฯ มากขึ้น เช่น รายการผู้หญิงถึงผู้หญิง ฯลฯ มีคนที่เห็นด้วยกับโครงการฯ ยินดีจะสนับสนุนเป็นจำนวนมาก

อย่างไรก็ตาม สุรียนต์ บอกว่า ควรจัดกิจกรรมใหญ่ๆ เพื่อทำให้กระแสเรื่องเพศศึกษาแรงกว่าเดิม โดยอาจไม่ต้องรอถึงช่วงเทศกาล หากมีประเด็นร้อน ก็รีบหยิบฉวยว่าควรทำอย่างไรในโรงเรียน เพราะอย่างวันวาเลนไทน์ก็มีหลายองค์กรจัดกิจกรรม ส่งผลให้จำไม่ได้ว่าใครทำอะไร

‘ไม่ใช่ว่าเขาเปลี่ยนมาเชื่ออย่างเรา แต่เห็นว่าเขาใจกว้างกับคนอื่นมากขึ้น อดทนอดกลั้นกับคนอื่นมากขึ้น ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้ทำให้เกิดขึ้นกับคนได้ ฉะนั้นไม่ใช่ธรรมดา’

■ **สุรียนต์ จงลีพันธ์**

‘ในส่วนของการทวงวงศึกษาเองก็ควรจะมีความกล้าหาญ ถึงที่สุดต้องฟันธง ต้องตัดสินใจ จะมาบอกว่าแล้วแต่แต่ละโรงเรียนจะสอนเพศศึกษาก็ได้ ไม่สอนก็ได้ อันนั้นผมคิดว่ามันมีปัญหามาก เพราะเราต้องการความปลอดภัยของประชากร’

‘การมีกิจกรรมขึ้นมาจะทำให้ภาพชัดเจนมากขึ้นว่าเราทำอะไร แต่เราต้องตีใจกันว่าจะทำแบบไหนให้คนจำเราได้มากขึ้น’ สุรียนต์ กล่าว

นโยบายเพศศึกษา : จะให้ ‘ศร.’ หรือ จะให้ ‘พลเมือง’ ฟันธง

การสร้างกระแสสังคมให้เห็นความสำคัญของการเรียนการสอนเพศศึกษาเป็นอีกกลยุทธ์หนึ่งที่ทางโครงการก้าวต่างๆ นำมาใช้ควบคู่กับการผลักดันเพศศึกษาให้เป็นนโยบาย ซึ่งทั้ง จอนและสุรียนต์ เห็นตรงกันว่า การบรรจุเพศศึกษาลงในหลักสูตรเป็นแนวทางที่ดี อาจให้เป็นวิชาบังคับที่เด็กทุกคนต้องได้เรียน

‘ผมเข้าใจว่าโครงการฯ พยายามมีอิทธิพลต่อนโยบาย แต่วิธีการอาจมีสองทางคือ สร้างเป็นขบวนการทางสังคมที่ยิ่งใหญ่ แบบไม่เป็นทางการ และอิสระจากนโยบายของระบบการศึกษา หรืออาจนำเอาสิ่งที่เรารู้จากอันนี้ไปผลักดันเป็นนโยบายระดับประเทศ’ จอนเสนอ

‘ในส่วนของการทวงวงศึกษาเองก็ควรจะมีความ

กล้าหาญ ถึงที่สุดต้องฟันธง ต้องตัดสินใจ จะมาบอกว่าแล้วแต่แต่ละโรงเรียนจะสอนก็ได้ ไม่สอนก็ได้ อันนี้ผมคิดว่ามันมีปัญหามาก เพราะเราต้องการความปลอดภัยของประชากร แล้วเรามองเห็นว่าขณะนี้ ตัวเลขคนติดเชื่อเอชไอวีนอกสถานบริการทางเพศ ในวัยคนหนุ่มสาว มีอัตราสูงขึ้น นี่คือความจำเป็นของการมีเพศศึกษา’ กรรมการนโยบายฯ ไทยพีบีเอส บอก

ด้านชลิตาภรณ์ มองว่า จะโทษระบบการศึกษาอย่างเดียวไม่ได้ เพราะวิธีมองเพศวิถี

‘ครูที่พยายามสอนให้เด็กคิด ใคร่ครวญ กำลังทำบุญครั้งยิ่งใหญ่ เพราะถ้าเด็กไม่ได้ ครูที่สอนแบบนั้น เด็กก็จะไม่สามารถใช้ชีวิตในสังคมแบบนี้ได้’

‘ถ้าไม่ใช่เพศศึกษาบวกกับทักษะชีวิต ผมมองไม่เห็นวิธีอื่นที่จะส่งเสริมการป้องกันเอดส์ได้’

กระแสหลักตอนนี้ คือเรื่องเพศไม่ควรปรากฏในพื้นที่สาธารณะเลย ซึ่งไม่ใช่เฉพาะภาคการศึกษา

‘ดิฉันคิดว่า การทำคู่ขนาน ให้เป็นพื้นที่ทางเลือกทั้งกับเด็กและครู อาจจะน่าสนใจกว่า เพราะโจทย์ในการทำงานกับระบบ มักเริ่มจากการถามถึงความยั่งยืน แต่ถ้าสนใจความยั่งยืน ต้องเชื่อใน civil society คำถามคือ ทิศทางการศึกษาไทย จะยังรวมศูนย์อำนาจอีกนานไหม ถ้าไม่ใช่ เราก็ควรจะร่วมกันผลักดัน civil society’ ชลิตาภรณ์ กล่าว

คุณครูเพศศึกษา... ที่รัก

จอห์น ตั้งข้อสังเกตว่า หลักสูตรเพศศึกษาอย่างเดียวยังไม่พอ คนฝึกก็มีความสำคัญ จึงต้องสร้างระบบการฝึกที่ดี

‘ใจผมอยากให้คุณครูเพศศึกษาต้องสอบผ่านการฝึกเป็นครูด้านเพศ เหมือนการสอบใบขับขี่ และถ้าได้รับการร้องเรียนต้องมีสิทธิถูกถอดถอนได้ด้วย แต่ไม่จำกัดว่าเฉพาะครู อาจเป็นนักเรียนแบบที่สอนน้องก็ได้’

จอห์นยังตั้งเกณฑ์การสอบผ่าน ‘ใบขับขี่’ ของครูเพศศึกษา ด้วยการรักษาความลับ มีทักษะการให้คำปรึกษา มีความสามารถที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้คุยกันเอง และมีทัศนคติที่เปิดกว้าง ยอมรับในวิถีชีวิตที่อาจแตกต่างกับตัวเอง

จอห์นบอกว่า การสอบ ‘ใบขับขี่’ ครูเพศฯ อาจทำให้การเข้าถึงเพศศึกษาแคบลงในระยะแรก แต่เขาก็ไม่มั่นใจว่าเพศศึกษาแบบที่ไม่มีคุณภาพจะช่วยอะไรได้มาก ทั้งนี้ ควรจะเพิ่มเงินเดือนให้คุณครูเพศศึกษาด้วย

ขณะที่ ชลิตาภรณ์ ขอให้กำลังใจกับครูเพศศึกษา เพราะว่าการสอนเพศศึกษาเป็นงานที่ไม่ง่าย ครูที่พยายามสอนให้เด็กคิด ใคร่ครวญ กำลังทำบุญครั้งยิ่งใหญ่ เพราะถ้าเด็กไม่ได้

ครูที่สอนแบบนั้น เด็กก็จะไม่สามารถใช้ชีวิตในสังคมแบบนี้ได้

ส่วนสุรียนต์มองว่า การทำเรื่องเพศศึกษากับครู ต้องทำควบคู่กับผู้ปกครองด้วย ‘เหมือนเรากำลังมองแนวคิดแบบใหม่ แต่พ่อแม่ยังคิดแบบเก่า เขาจะรู้สึกว่ามันดีไม่งาม ไม่เหมือนกับที่เขาเคยใช้ชีวิตมา ถ้าเราสามารถทำกิจกรรมกับผู้ปกครองควบคู่กันไปก็จะช่วยสร้างความเข้าใจในเรื่องเพศในสังคมได้มากขึ้น’

นักเรียนที่ตั้งท้อง... ต้องได้เรียนต่อ

จอห์นบอกว่า บางอย่างสังคมไทยล้ำสมัยมาก สังคมโรงเรียนเหมือนยุคสมัยดึกดำบรรพ์ในประเทศพัฒนาแล้ว เช่นนักเรียนท้องไม่สามารถเรียนต่อได้ ซึ่งถือเป็นความอยุติธรรมและเป็นการละเมิดสิทธิที่ร้ายแรงในสายตาของเขา

‘เรามีความคิดแบบโบราณมาก (ลากเสียงยาว) และไม่เข้ากับยุคสมัยว่าถ้าเกิดมีนักเรียนหญิงคนหนึ่งท้องโตอยู่ในห้องเรียนจะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี จะทำให้นักเรียนหญิงคนอื่นอยากจะท้องบ้าง มันเป็นความคิดที่ไร้เหตุผลมากๆ’

ไม่เพียงเท่านั้น เขายังต้องการให้ครูทุกคนในโครงการฯ สาบานตนว่าจะส่งเสริมให้นักเรียนที่ท้อง ได้เรียนต่อให้ถือเป็นนโยบายของโครงการฯ ว่าครูที่เข้ามาในโครงการฯ ต้องเป็นครูที่ดี และไม่ไล่เด็กออก เพราะเขาคิดว่าสิทธิทางการศึกษาเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่สุดในโลก

‘ผมอยากเห็นครูมาเถียงว่า การกันไม่ให้ผู้หญิงท้องเรียนต่อเป็นผลดีต่อสังคม ซึ่งอันนี้มันเถียงไม่ขึ้น เพราะฉะนั้นถ้าเถียงไม่ขึ้นต้องทำเป็นนโยบาย’ ประธานคณะกรรมการสรรหาสมาชิกสภาผู้ชมฯ ไทยพีบีเอส กล่าว

ความท้าทายของก้าวต่างๆ

การทำงานในก้าวต่อไปของโครงการฯ สุรียนต์ มีข้อเสนอต่อการขับเคลื่อนงานเพศศึกษาว่า ควรขยับกลุ่มเป้าหมายของการสอนเพศศึกษาไปที่เด็กอายุต่ำลง ตั้งแต่เริ่มเข้าโรงเรียน เพราะเด็กวัยนี้ควรจะมีชุดความรู้เรื่องการอยู่ร่วมกัน เรื่องเพศสภาพ เช่น ไม่ให้ไปล้อเพื่อนที่เป็นกะเทย

‘เราขอมองว่าเพศศึกษาต้องเริ่มตอนวัยรุ่น แต่ตอนนี้มันมีความคิดว่าชายหญิงเป็นอย่างไรแล้ว ถ้าเราเริ่มเรื่องนี้เร็ว จะทำให้พอไปถึง ม.ต้นก็เริ่มเรื่องอื่นได้เลย’

นอกจากนี้สุรียนต์เสนอให้ทำงานกับสื่อมวลชน อย่างการเสนอข่าวที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ เขายังรู้สึกว่าการปกป้องสิทธิของผู้เสียหายยังมีน้อย หรือข่าวมักไปตอกย้ำค่านิยมบางเรื่อง เช่น ผู้หญิงแต่งตัวโป๊ เป็นต้นเหตุให้ผู้ชายข่มขืน ทั้งนี้โครงการฯ ควรจัดกิจกรรมเวิร์คชอปที่มีเนื้อหาหลากหลาย สร้างความเข้าใจให้กับสื่อมวลชนอย่างสม่ำเสมอ

ส่วนในมุมของนักวิชาการอย่างชลิตาภรณ์ มองว่าเวลาทำโครงการเป็นระยะ คนทำงานมักคิดว่าจะต้องทำให้เข้มข้นขึ้น แต่กิจกรรมที่แนะนำให้คนรู้จักเรื่องเพศวิถีที่โครงการก้าวต่างๆ ทำมา ๕ ปีนั้นทิ้งไม่ได้ ที่ต้องคิดต่อคือ คนที่เข้ามาในกระบวนการแล้ว จะต่อยอดเขาอย่างไร และการแนะนำเชิญชวนคนเข้าสู่พื้นที่นี้ ในระดับเบื้องต้นยังต้องมีอยู่

ส่วนজনเห็นว่า เพศศึกษาคือคำตอบของการป้องกันเอดส์ โดยที่เพศศึกษาไม่ได้หมายความว่ารู้เรื่องเพศอย่างเดียว

‘ควรขยับกลุ่มเป้าหมายของการสอนเพศศึกษาไปที่เด็กอายุต่ำลง ตั้งแต่เริ่มเข้าโรงเรียน เพราะเด็กวัยนี้ควรจะมีชุดความรู้เรื่องการอยู่ร่วมกัน เรื่องเพศสภาพ เช่น ไม่ให้ไปล้อเพื่อนที่เป็นกะเทย’

แต่รู้จักวิธีการจัดการกับปัญหาที่ทำหายในเรื่องความปลอดภัยทางเพศ รวมทั้งสามารถที่จะใช้อุปกรณ์ป้องกันตัวเองได้ เมื่อถึงเวลาจำเป็น

‘ถ้าไม่ใช่เพศศึกษาบวกกับทักษะชีวิต ผมมองไม่เห็นวิธีอื่นที่จะส่งเสริมการป้องกันเอดส์ได้ ดังนั้นเราต้องคิดว่า ใน ๒-๓ ปีข้างหน้า เราต้องการสร้างขบวนการทางสังคมแบบไหน หรือสร้างอิทธิพลต่อนโยบายต่างๆ ของรัฐเรื่องหลักสูตรเพศศึกษา หรือนโยบายเรื่องบริการสุขภาพอย่างไร เพื่อให้โครงการก้าวต่างๆ เป็นตัวเร่งการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดี เพื่อประโยชน์ของเยาวชน’

แล้วคุณล่ะ คิดเห็นอย่างไรกับโครงการก้าวต่างๆ อย่างเข้าใจ ตลอดระยะเวลา ๕ ปีที่เรารู้จักกันมา และอีก ๖ ปี ที่จะก้าวไปด้วยกัน?? ✨

๒๐๐๖ (^-^)

ก้าวยิว

หนุ่มเมืองราด

ก็เกรงใจเค้านี้นา

กลุ่มผู้ติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ เป็นองค์กรประชาชนที่รวมตัวกันเพื่อแลกเปลี่ยน/ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และมีส่วนร่วมผลักดันการพัฒนาระบบการรักษาเอดส์ให้มีประสิทธิภาพ อาสาสมัครผู้ติดเชื้อส่วนใหญ่มักเป็นชาวบ้านที่อยู่ในห้องไร้อังคณาตลอดชีวิต ครั้งหนึ่งพวกเขาได้มารำลึกถึงความหลัง...

ผู้ติดเชื้อ : นึกถึงตอนที่ผมทำงานกลุ่มใหม่ๆ ก็ขำนะ มีเรื่องเป็นๆ อยู่เรื่อย

พี่เลี้ยงกลุ่ม : เป็นไง ลองเล่าให้ฟังหน่อยสิ

ผู้ติดเชื้อ : ก็ตอนมาทำงานกลุ่มใหม่ๆ แล้วทางเครือข่ายฯ เชิญไปประชุมที่โรงแรม

พี่เลี้ยงกลุ่ม : แล้วไงล่ะ

ผู้ติดเชื้อ : พวกเราเป็นคนบ้านนอก ไม่เคยเข้าโรงแรมหรูๆ พอได้กุญแจห้องพัก ทางโรงแรมก็บอกว่าห้องพักอยู่ชั้น ๖ โอ้วพวกเราก็ไม่เคย ต้องแอบถามเพื่อนว่าคดลิฟท์ยังงัย พอลิฟท์ถึงชั้น ๖ ประตูลิฟท์เปิดก็เดินออกไป เพื่อนคนหนึ่งมันตกใจแล้วบอกว่า รองเท้ามันหาย ผมก็เลยหันไปดู มันเดินเท้าเปล่าจริงๆ ด้วย

พี่เลี้ยงกลุ่ม : อ้าว ทำไมละ

ผู้ติดเชื้อ : ผมก็ถามว่า รองเท้าไปไหน มันบอกว่ามันถอดอยู่หน้าลิฟท์ ก่อนที่จะเข้ามานี่แหละ

พี่เลี้ยงกลุ่ม : แล้วเค้าถอดรองเท้าทำไมละ

ผู้ติดเชื้อ : เพื่อนมันบอกว่า พอประตูลิฟท์เปิด ภูเห็นเป็นห้อง ภูก็เกรงใจ ก็เลยถอดรองเท้าไว้หน้าประตู กะว่าพอประตูเปิดออกใหม่ แล้วค่อยออกไปใส่รองเท้า แต่เนี่ยมันเห็นไม้ รองเท้าหายไปแล้ว ทำไงดีละทีนี้

โลกนี้ ไม่เคยมี 'เอดส์' (จริงๆ นะ)

เคยคุยกับเจ้าหน้าที่สาธารณสุข และคนทำงานเอดส์บางคนว่า ทำไมยังใช้คำว่า ติด 'เอดส์' หรือ เชื้อ 'เอดส์' อยู่ ก็ได้ รับคำตอบว่า ชาวบ้านคุ้นชินและจำได้แล้วกับคำว่า 'เอดส์' ถ้าพูดคำว่า 'เอชไอวี' จะยุ่งยากและเข้าใจยาก

ก็เข้าใจได้ว่า การสื่อสารกับประชาชนควรจะเข้าใจได้ง่ายๆ แต่ว่าที่สำคัญกว่าก็คือ การสื่อสารที่ดี ต้องหวังผลให้ผู้รับสารได้รับความเข้าใจที่ถูกต้องด้วย

คำว่าเอดส์ (AIDS) กับคำว่า เอชไอวี (HIV) ก็เป็นภาษาอังกฤษทั้งสิ้น แต่เพราะการโหมกระหน่ำกันมานานจนคนคุ้นชินแต่คำว่าเอดส์ จนเข้าใจว่า 'เอดส์' เป็น 'เชื้อโรค' และ 'เป็นโรค' ปะปนกันไปหมด

คำถามก็คือ ถ้าประชาชนเข้าใจแบบปะปนกันอย่างนี้แล้ว จะเกิดปัญหาอะไรตามมาอีกหรือเปล่า ก็ต้องบอกว่า 'มีแน่ๆ'

ขอยืนยันก่อนว่า ทั่วโลกมีแต่คำว่า HIV (Human Immunodeficiency Virus) ซึ่งเป็นไวรัสชนิดหนึ่ง เมื่อเข้าไปในร่างกายมนุษย์และก่อภาวะจนติดเชื้อแล้ว ก็จะทำลายเม็ดเลือดขาวชนิดหนึ่งในร่างกาย กระทั่งภูมิคุ้มกันลดน้อยลงไปเรื่อยๆ จนเกิด 'กลุ่มอาการ' บางอย่างที่ทำให้ร่างกายเจ็บป่วย ซึ่งเราเรียก 'กลุ่มอาการ' อันเนื่องมาจากภาวะภูมิคุ้มกันบกพร่องนี้ว่า AIDS (Acquired Immune Deficiency Syndrome)

ปัจจุบัน กลุ่มอาการทั้งหมดที่เกิดจากภาวะภูมิคุ้มกันบกพร่องนั้น 'รักษาได้' และบางโรคก็ยังสามารถป้องกันได้ด้วย

ขณะเดียวกัน ภาวะภูมิคุ้มกันบกพร่องเนื่องจากเชื้อเอชไอวีไปทำลาย ก็สามารถควบคุมได้ด้วยการใช้ 'ยาต้านไวรัสเอชไอวี' ในการควบคุมตัวเชื้อเอชไอวีไม่ให้แพร่กระจาย และเมื่อเกิดการแบ่งตัวไม่ได้ ปริมาณไวรัสก็ลดลง ความสามารถในการทำลายภูมิคุ้มกันก็น้อยลงไป ระบบร่างกายก็สร้างภูมิคุ้มกันใหม่และเพิ่มปริมาณมากขึ้น จนพ้นภาวะ 'ภูมิคุ้มกันบกพร่อง' หรือเอดส์

ก็เป็นคนแข็งแรงปกติ พ้นจากภาวะเอดส์

นี่คือที่มาของคำว่า 'เอดส์รักษาได้' ที่เรากำลังทำความเข้าใจกันอยู่ และทุกคนก็มีสิทธิรักษาฟรีในทุกระบบสุขภาพไม่ว่าจะบัตรทอง ประกันสังคม หรือราชการ เพื่อให้ผู้ติดเชื้อ/ผู้ป่วยเข้าถึงการรักษา

คำว่า 'เอดส์รักษาได้' กับ 'เอดส์รักษาไม่ได้' ให้ความรู้สึกแตกต่างกันมาก ถ้าเราต้องการให้คนติดเชื้อเอชไอวีหรือผู้ป่วยเอดส์ 'รีบ' เข้าถึงการรักษา

แต่เมื่อเราเริ่มรณรงค์ คนจำนวนมากก็ไม่เชื่อว่ารักษาได้ บางคนก็บอกว่า โทหกเพราะว่าไปตรวจเลือดผลยังเป็นบวกอยู่เลย เพราะคนเคยเข้าใจแบบเหมารวมว่า ทุกอย่างคือเอดส์

ช่วยกันสื่อสารใหม่ นะครับว่า 'เอดส์รักษาได้' ไม่มีใครติดเชื้อ 'เอดส์' มีแต่การติดเชื้อ 'เอชไอวี' ❀

รวมฮิตสุดยอดที่เที่ยวยุคใหม่ ของเยาวชนก้าวอย่างฯ

เที่ยวทั่วไทยไปกับเยาวชนก้าวอย่างฯ ฉบับพิเศษ ครบ ๕ ปีของโครงการก้าวอย่างอย่างไร ในตอนนี้ จะเป็นการ 'รวมฮิต' สุดยอดสถานที่ท่องเที่ยวของกลุ่มเยาวชนก้าวอย่างฯ ตามพื้นที่ต่างๆ ทั่วประเทศ ตามไปดูเลยจ๊ะว่าเยาวชนอย่างพวกเรา เวลาจะไปเที่ยว นิยมชมชอบสถานที่แบบไหนกันบ้าง...

กลุ่มเยาวชนมหาสดัม เมืองคอน

เมื่อเสร็จจากงานหนักๆ น้ำตก 'อ้ายเขียว' เป็นสถานที่แรกๆ ที่พวกเรามากไปเที่ยวพักผ่อน เพื่อหลีกหนีจากรื่องราววุ่นวาย ด้วยอ้ายเขียวเป็นน้ำตกที่ได้รับการอนุรักษ์อย่างดี จึงมีความอุดมสมบูรณ์สวยงามที่กล้าพูดได้อย่างเต็มปากว่า ใครได้ไปเที่ยวเมื่อไหร่จะติดใจไม่รู้ลืม...

น้ำตกอ้ายเขียวตั้งอยู่ในตำบลทอนหงส์ อำเภอพรหมคีรี จากตัวเมืองใช้เส้นทางนครศรีธรรมราช-พรหมคีรี ไปจนถึงกิโลเมตรที่ ๒๖ เลี้ยวซ้ายเข้าไปอีก ๓ กิโลเมตร ก็จะถึงตัวน้ำตก

น้ำตกอ้ายเขียวกลายเป็นสถานที่ยอดฮิตของแกนนำและสมาชิกของกลุ่ม เพราะนอกจากน้ำตกมีความสูงถึง ๑๕ ชั้นแล้ว (แต่ทางอุทยานอนุญาต

ให้ขึ้นไปเที่ยวได้เพียง ๙ ชั้น) พวกเรายังชอบต้นมหาสดำอันใหญ่โต ซึ่งเป็นที่มาของชื่อกลุ่มฯ ของพวกเราด้วย

หากตัดสินใจลงได้เมื่อไหร่ มหาสดัมยินดีพาเที่ยวจ้า... 'หรรษาหลงมาแล' ❀

กลุ่มหมากเล็บแมว อุดรธานี

นำเที่ยวครั้งนี้ขอแนะนำ ศูนย์การค้า 'เซ็นเตอร์พอยท์' ศูนย์การค้าขายสินค้าแฟชั่น อยู่ใจกลางเมืองอุดรฯ ติดกับสถานีรถไฟ บนถนนประจักษ์ศิลปาคม

สิ่งที่ดึงดูดใจให้วัยรุ่นมาเที่ยวจับจ่ายใช้สอยที่นี่คือความทันสมัยของแฟชั่น เพราะเซ็นเตอร์พอยท์เป็นทั้งศูนย์การค้าขนาดใหญ่ และเป็นศูนย์รวมกิจกรรมที่ทันสมัยของวัยรุ่นในอุดรฯ เรียกว่าใครมีดีก็มาโชว์ได้ที่นี่ 'อุดรทันสมัยแล้วนะ'

พวกเรากลุ่มหมากเล็บแมวเองก็ชอบไปซื้อสินค้าที่นี่โดยมักไปเจอกันช่วงวันเสาร์-อาทิตย์ เพราะศูนย์การค้ามักจะมีกิจกรรมดีๆ ให้ร่วมสนุกเสมอ เช่น ประกวดร้องเพลง ฯลฯ

ถ้าหากเพื่อนคนไหนอยากจะมาเที่ยว หมากเล็บแมวยินดีนำเที่ยวค่ะ ❀

กลุ่มสมิหลา เมืองสงขลา

สถานที่แห่งหนึ่งที่พวกเรามักไปทำกิจกรรมร่วมกัน หลังจากเหนื่อยหนื่อยจากการทำงานคือ หาดสมิหลา เพราะอยู่ไม่ไกลจากวิทยาลัยอาชีวศึกษา พวกเราชอบไปเล่นน้ำที่นี่มาก และไปกินอาหารร่วมกันหลังจากทำงานเสร็จ

หาดสมิหลาเป็นเสมือนห้องรับแขกธรรมชาติ อยู่ทางตอนเหนือของเมืองสงขลา ชายหาดสวยงามน่าเดินเล่น ทRAY ขาวละเอียด สะอาด รมรื่นด้วยต้นไม้ใหญ่ ชายหาดจัดไว้เป็นสถานที่พักผ่อน ทางวิ่งออกกำลังกาย จุดชมวิวที่มีทิวทัศน์ของเกาะหนู เกาะแมว และมีปฏิมากรรมรูปนางเงือกนั่งอยู่บนโขดหินอันเป็นสัญลักษณ์ของสงขลา

หาดสมิหลาอยู่ในเขตเทศบาลนครสงขลา ห่างจากตลาดสดเทศบาลเพียง ๒.๕ กม. ❀

กลุ่มเยาวชนชนชั้นโตก เวียงโกศัยนคร หรือเมืองแพร์

พวกเรากลุ่มเยาวชนชนชั้นโตกมักนัดพบและประชุมปรึกษากันที่ 'ศูนย์วิจัยพืชสวนแพร์' เนื่องจากเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงเกษตรที่มีความเงียบสงบ มีธรรมชาติที่ร่มรื่น มีไม้ดอกไม้ประดับ และยังเป็นศูนย์วิจัยปลูกส้มเขียวหวาน และกลางสาดด้วย

นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ได้นั่งล่องเรือเที่ยวชมเขื่อนขอมรอบบริเวณศูนย์ฯ และร่วมเก็บผลผลิตทางการเกษตรตามฤดูกาล

ถ้าหากสนใจกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรอย่าลืมติดต่อพวกเรานะจ๊ะ ❀

กลุ่มเยาวชนบาลีฮาย เมืองชล

กลุ่มเยาวชนบาลีฮาย มักจะไปรวมตัวกันที่ห้างฟอรัม ซึ่งเป็นห้างสรรพสินค้ายอดฮิตของวัยรุ่นชลบุรี พวกเรานิยามนัดรวมตัวกันที่บริเวณศูนย์อาหารชั้น ๔ ของห้าง เพื่อประชุมงานหลังจากงานเสร็จก็จะทานอาหาร ดูหนัง ฟังเพลง บางครั้งก็ร้องคาราโอเกะ เพื่อผ่อนคลายหลังจากที่ได้เคร่งเครียดจากงานต่างๆ มาหลายชั่วโมง

ห้างฟอรัม อยู่กลางเมืองชลบุรี ใครอยากมาประชุมหรือมาเที่ยวเล่น ขอเชิญติดต่อพวกเราได้เลยจ้า ❀

เครือข่ายเยาวชนลูกโม้ จังหวัดลำปาง

สถานที่ที่พวกเรามักไปเติมเชื้อไฟหลังจากที่เหนื่อยหนื่อยจากการทำงาน คือศาลาชมวิว ในโรงไฟฟ้าแม่เมาะ อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง เพราะที่นี่มีบรรยากาศที่สงบ รมเย็น และยังมีพิพิธภัณฑ์ถ่านหินลิกไนต์ให้เยี่ยมชมได้ด้วย

จาก 'ศาลาชมวิว' มองออกไปด้านหน้าเป็นโรงไฟฟ้าเก่า ซึ่งทางการไฟฟ้าฝ่ายผลิตฯ ไม่ใช้ในการผลิตแล้ว แต่ก็ยังตั้งเด่นเป็นสง่าให้เราได้มาชมกัน มองต่ำลงมาอีกนิด จะเห็นเหมืองถ่านหินลิกไนต์ ซึ่งกว้างสุดลูกหูลูกตา ถ้าเรามองดีๆ จะเห็นเป็นถนนที่มีรถคันเล็กๆ วิ่งขนถ่ายถ่านหินอยู่ไปมาในเหมือง

กิจกรรมเด็ดสุดของที่นี่คือ การเล่นสไลด์เดอร์ โดยการนั่งทับบนแผ่นกระดาษกล่องหนาๆ ไหลลงจากเนินที่เป็น

สนามหญ้าจากบนลงล่าง และหากใครอยากเห็นพระอาทิตย์
ดวงกลมโตในยามเย็น ให้รอดอนพระอาทิตย์ตกดิน ทิวทัศน์
จะเป็นสีแดงอร่าม

หากใครไม่มีไกด์พาเที่ยวลำปาง ‘อินดี้ฉบับใจเจ้า’ ❀

กลุ่มเยาวชนกล้าล่าควน จังหวัดศรีสะเกษ

ด้วยเหตุที่สวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ฯ เปรียบเสมือน
ห้องประชุมที่ติดแอร์ธรรมชาติ พวกเรากลุ่มเยาวชนกล้าล่าควน
จึงมักจะใช้ที่นี่เป็นที่ประชุมกันบ่อยๆ รวมทั้งเป็นที่นั่งพักผ่อน
หย่อนใจด้วย

สวนสาธารณะเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนคริน-
ทราบรมราชชนนี ๘๐ พรรษา ตั้งอยู่ในวิทยาลัยเกษตรและ
เทคโนโลยีศรีสะเกษ ถนนกสิกรรม ห่างจากศาลากลางจังหวัด
๒ กิโลเมตร ลักษณะเป็นสวนป่าขนาดใหญ่ที่อยู่ในเขตเมือง
ตกแต่งอย่างสวยงาม ร่มรื่น ที่สำคัญคือมีดงลำดวน ซึ่งเป็นพันธุ์
ไม้หอม และเป็นต้นไม้สัญลักษณ์ของจังหวัด และเป็นที่มาของ
ชื่อกลุ่มของพวกเรา

ใครมาเที่ยวในเดือนมีนาคม ดอกลำดวนจะบานส่ง
กลิ่นหอม เป็นที่ประทับใจแก่ผู้มาเยือนแน่นอน ❀

เยาวชนกลุ่มไข่มดแดง โรงเรียนบ้านผือ พิทยาสรรค์ อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี

พวกเราชอบไป ‘ตลาดนัดคลองถม’ ทุกวันอังคารหลัง
เลิกเรียน เพราะมีสินค้าราคาถูก ทั้งเสื้อผ้า ของใช้ ที่น่าสนใจคือ
มีร้านขายผักและผลไม้พื้นเมืองที่ชาวบ้านนำมาขาย ผักผลไม้
พื้นเมืองบางชนิดที่หาที่ไหนไม่ได้ ก็มักมีมาขายที่ตลาดนัด
คลองถมนี้แหละ หลังจากเดินดูของเสร็จ ก็จะไปนั่งกินนมสดที่
มาเปิดอยู่ในบริเวณตลาดนัด

อีกแห่งที่พวกเราชอบไปคือ ศูนย์การค้าเอ็นอาร์
คอมเพล็กซ์ อยู่ที่ถนนชนบทบำรุง ใกล้กับธนาคารกรุงไทย
ใจกลางตัวอำเภอบ้านผือ แม้จะเป็นศูนย์การค้าไม่ใหญ่มาก แต่
ก็ทันสมัยพอสมควร จุดมุ่งหมายของพวกเราอยู่ที่ชั้น ๒ คือมีทั้ง
ตู้คาราโอเกะ โรงเรียนกวดวิชา และศูนย์อาหาร

แต่ที่ชอบที่สุดคือ ตู้คาราโอเกะ เพราะทั้งสนุก
ผ่อนคลาย ระบายความเครียดจ๊ะ ❀

เยาวชนชุมนุมเห็ดขอนขาว โรงเรียนพิบูลย์ รักษ์ อำเภอบิบูลย์รักษ์ อุดรธานี

พวกเราชอบไปเที่ยวสะพานห้วยหลวง วิทยุรุ่นไม่ว่าจะ
อยู่ในเขตอำเภอพิบูลย์รักษ์ หรืออำเภอใกล้เคียงนิยมไปที่นั่นมาก
ที่สุด โดยเฉพาะในวันหยุดหรือช่วงเทศกาล

สะพานห้วยหลวงเป็นสะพานข้ามระหว่างบ้านแดงกับ
บ้านดงปอ เป็นสถานที่ที่มีบรรยากาศดีมาก เพราะมีลำห้วยที่
ใสสะอาด มีต้นไม้ร่มรื่น และมีซุ้มเรือนแพไว้สำหรับนั่งรับ
ประทานอาหาร

ส่วนพวกเราชอบไปตกปลา และลงเล่นน้ำ บางคนก็จะ
ถือกีตาร์มาติดคลอไปกับบรรยากาศที่แสนจะเย็นสบาย เวลาถึง
งานบุญประจำปี หรือวันลอยกระทง ที่นี่ก็จะคับคั่งเป็นพิเศษ

การเดินทางจากตัวเมือง ใช้เส้นทางอำเภอเมือง
อุดรธานี-พิบูลย์รักษ์ ระยะทางประมาณ ๓๕ กม.

พอถึงโรงพยาบาลพิบูลย์รักษ์ จะมีทางแยกซ้าย
เข้าไปอีก ๑ กิโลเมตร ก็จะถึงสะพานห้วยหลวงจ๊ะ ❀

เยาวชน V-TEEN กรุงเทพฯ

พวกเราเลือกศูนย์การค้าเซ็นทรัลเวิลด์ เป็นสถานที่นัด
ประชุมนอกสถานที่กัน เพราะช่วยให้บรรยากาศของการทำงาน
ผ่อนคลาย ส่งผลดีต่อสุขภาพจิตของเยาวชนผู้ทำงาน และจะส่ง
ผลให้ผลงานออกมาดีที่สุด เช่นทรัลเวิลด์เป็นจุดศูนย์กลางใน
การเดินทางที่ดีที่สุดสำหรับทุกๆ โรงเรียน นักรถไฟฟ้าก็ได้
ช่วงนี้พวกเราได้เห็นห้องต้องกันว่า ทุกวันศุกร์ซึ่งศูนย์การค้าจัด
‘Centerpoint Indy In Town @ CentralWorld’ พวกเราจะ
นัดเพื่อมาประชุมกัน และถือโอกาสเที่ยวงาน ซึ่งเป็นแหล่ง
รวบรวมสินค้าทำมือของวิทยุรุ่น วางขายกันบนพื้นที่
แนวคิดที่ว่า ‘ชุมนุมชน คนมีไอเดีย’ ซึ่งมีร้านค้ามากกว่า ๑๒๐
ร้าน บางร้านตั้งขายได้ไม่นาน ก็ต้องเก็บของกลับบ้านกันแล้ว
เพราะขายดีมาก นอกจากนี้ยังมีการแสดงดนตรี ทั้งของ
เยาวชน และศิลปินชื่อดัง เวียนมาโชว์ไม่ซ้ำหน้ากันทุกสัปดาห์
กิจกรรมดีๆ แบบนี้ไม่อยากให้เพื่อนๆ พลาดกัน
เลย ❀

บิดาแห่งเรื่องอนาจาร

Fottiamci, anima mia, fottiamci presto
perché tutti per fotter nati siamo;
e se tu il cazzo adori, io la potta amo,
e saria il mondo un cazzo senza questo.

ภาพโป๊เปลือยในสังคมมนุษย์ถือว่ามีมาเนิ่นนานนับตั้งแต่เริ่มต้นอารยธรรม ดังที่ปรากฏบนถ้วยชามรามไหของชาวกรีกโบราณไปจนถึงภาพจิตรกรรมและประติมากรรม

หากแต่ในแวดวงวิชาการนั้น ประวัติศาสตร์ของภาพโป๊เปลือยเริ่มต้นนับกันอย่างเป็นทางการเมื่อปีเอโตร อาเรติโน (Pietro Aretino) ตีพิมพ์ผลงาน I modi หรือ หนทาง ซึ่งแสดงให้เห็นฉากร่วมสังวาสอย่างเปิดเผยออกมาเป็นครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. ๑๕๒๗

อาเรติโนเป็นบุคคลแรกๆ ในประวัติศาสตร์ที่หาเลี้ยงตนเองด้วยการเขียนหนังสือ บทความ และข่าวซุบซิบนินทา ซึ่งเจ็ค็อบ เบิร์คฮาร์ดท์ (Jakob Burckhardt) นักประวัติศาสตร์ชาวเยอรมันผู้เขียน Civilization of the Renaissance in Italy ได้กล่าวถึงอาเรติโนเอาไว้ว่า ‘พรสวรรค์ทางด้านวรรณกรรม ลีลาการประพันธ์ที่ชัดเจนและฉาวโฉดเด่น การเฝ้าสังเกตผู้คนและสิ่งต่างๆ รอบตัว ทำให้เขากลายเป็นนักเขียนที่ได้รับการยกย่องในหลายๆ สถานะ...’

ซึ่งแน่นอนว่า ในสถานะของนักเขียนเรื่องโป๊ อาเรติโนได้ใช้ศัพท์แสลงเกี่ยวกับอวัยวะเพศ-การร่วมเพศอย่างไม่มีปกปิดมิดมัน (เช่น cazzo, potta และ fottere ที่แปลเป็นอังกฤษได้ว่า prick, cunt, และ fuck) ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในเรื่องเล่าของเขามักจะเป็นโสเภณี นางชี และแม่บ้าน ซึ่งเขาเห็นว่ามี ความคล้ายคลึงกันในแง่ที่ผู้หญิงเหล่านี้ต่างก็เกี่ยวข้องกับการร่วมเพศ

เจ็ค็อบ เบิร์คฮาร์ดท์ (Jakob Burckhardt) นักประวัติศาสตร์ชาวเยอรมันผู้เขียน Civilization of the Renaissance in Italy ได้กล่าวถึงอาเรติโนเอาไว้ว่า ‘พรสวรรค์ทางด้านวรรณกรรม ลีลาการประพันธ์ที่ชัดเจน และฉาวโฉดเด่น การเฝ้าสังเกตผู้คนและสิ่งต่างๆ รอบตัว ทำให้เขากลายเป็นนักเขียนที่ได้รับการยกย่องในหลายๆ สถานะ...’

อาเรติโนได้รับการอุปถัมภ์อัครมุขโดยคนในสังคมชั้นสูงของโรม เขาได้เห็นความเป็นไปของคนในแวดวงขุนนางไปจนถึงพระชั้นผู้ใหญ่ และระหว่างที่เขาทำงานรับใช้ห้องค้สันตะปาปาคูเรีย (Curia) อาเรติโนได้ประพันธ์ Sonetti Lussuriosi หรือโคลงซอนเนต ๑๖ บทขึ้นมาจากภาพพิมพ์ทาร์รวมเพศของทวยเทพกรีก ๑๖ ภาพของมาร์คันโตนิโอ เรมอนดี (Marcantonio Raimondi) ซึ่งมีต้นแบบมาจากภาพวาดของกุยลิโอ โรมานโน (Giulio Romano)

โคลงซอนเนต ๑๖ บทและภาพพิมพ์ ๑๖ ภาพนี้ต่อมากลายเป็น I modi หนังสือโป้เล่มแรกของโลกที่มีศิลปินผู้ยิ่งใหญ่สามคนแห่งยุคมีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์ขึ้นมา

ในแง่การตลาด I modi ได้รับการตีพิมพ์ถึงสองครั้งภายในปีเดียว (เรียกได้ว่าเป็นหนังสือติดอันดับขายดีที่เป็นรองก็แค่คัมภีร์ไบเบิลเท่านั้น) หากความอื้อฉาวของ I modi ก็ทำให้อาเรติโนต้องอพยพหนีตายไปเวนิส เมืองในระบอบการปกครองสาธารณรัฐที่เป็นปฏิปักษ์ต่อโรม

ที่จริงแล้ว I modi ไม่ใช่หนังสือปลุกใจเสื่อป่าที่มีภาพโป้ประกอบธรรมดาๆ เพราะเนื้อหาที่แท้จริงของมันคือการเสียดสีโจมตีสถาบันศาสนาที่ครองอำนาจอยู่ในเวลานั้น (ดังเช่นคำเหน็บแนมเสียดเย้ยสารพัดสารพันที่ปรากฏตั้งแต่บทแรกของ Sonetti Lussuriosi) แต่กระนั้นสิ่งพิมพ์ที่มีเนื้อหาทางเพศที่ริเริ่มแพร่หลายในห้วงเวลาดังกล่าวก็เติบโตไปพร้อมๆ กับความพยายามในการปราบปรามและควบคุมผ่านกฎหมายเซ็นเซอร์ที่ไม่ได้มาจาก ‘ความลามกอนาจาร’ ของมันเอง หากแต่มาจาก ‘ความหมายระหว่างบรรทัด’ ที่มีอยู่ในงานเขียนเหล่านั้น

กล่าวคือ สิ่งพิมพ์ที่ถูกเรียกว่า ‘ลามกอนาจาร’ นั้นไม่ได้ถูกมองว่าเป็นภัยร้ายแรงต่อสังคม เมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งพิมพ์อื่นๆ ที่นำเสนอข้อโจมตีศาสนจักร หรือคนในแวดวงพระ ดังจะเห็นได้ว่าสันตะปาปา ปอลที่ ๔ เคยได้กล่าวไว้ว่า สิ่งลามกอนาจารทั้งหลายจะยังไม่ถือว่าเป็นอันตราย ตราบเท่าที่มันไม่นำเสนอความคิดเห็นนอกรีตที่มุ่งทำลายศาสนจักร (ซึ่งความคิดเห็นนอกรีตที่ปอลที่ ๔ หมายถึงก็คือ โปรแตสแตนต์ของลูเธอร์นั่นเอง)

เป็นที่น่าสังเกตว่า ข้อกล่าวหาที่มีต่อหนังสือโป้ที่ว่า เป็นอันตรายต่อแบบแผนพฤติกรรมของผู้คนจึงยังไม่เกิดขึ้นในห้วงเวลานั้น หรืออย่างน้อยที่สุดการนำเสนอเรื่องเพศอย่างโจ่งแจ้งจะถูกจำกัดและควบคุมอย่างเด็ดขาดก็ต่อเมื่อมันมีนัยทางการเมือง แอบแฝง หรือมีลักษณะของการตั้งแง่วิจารณ์ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งที่มีอำนาจอยู่ในขณะนั้น

อย่างไรก็ดี การตีพิมพ์และการควบคุมจำกัดก็ต่อสู้กันเรื่อยมาจนถึงศตวรรษที่ ๑๗ หรือไปจนถึงยุคแห่งการปฏิวัติฝรั่งเศส ที่สิ่งพิมพ์ลามกอนาจารถูกนำไปใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองอีกครั้งหนึ่ง

สิ่งที่จะสร้างความแปลกประหลาดใจ (สำหรับบางคน) หรือเป็นข้อเท็จจริงที่ย้อนแย้งในตัวเองอย่างมากก็คือ นักประวัติศาสตร์ค้นพบหลักฐานบางอย่างที่ว่า บิดาแห่งเรื่องอนาจารของเราแท้จริงแล้วเป็นเกย์ ❀

‘พ่อ’ ของเด็กห้องบิว

สวัสดีครับชายเพชร

วันนี้ได้อ่านคอลัมน์ ‘ห้องลูกที่ปรึกษา’ ที่มีจดหมายจาก อาจารย์... ซึ่งบอกว่า ‘รู้สึกดวงตก และกลุ่มใจมาก เพราะจับสลากได้ดูแลเด็กห้องบิว’

อยากบอกว่าเสียใจจริงๆ ที่อาจารย์เขาคิดอย่างนั้น เพราะครูบลูเองชอบมากที่ได้ประจำชั้นเด็กห้องบิว ซึ่งปีนี้ครูบลูเสียใจเหมือนกันที่ไม่ได้ประจำชั้น เพราะเขาไล่ให้ไปดูแลงานทะเบียน

มีเรื่องเล่าให้ฟังเกี่ยวกับเด็กห้องบิวของครูบลู เมื่อปีที่แล้ว เด็กชาย ม.๓/๒ จำนวน ๓๔ คน กับเด็กหญิงอีก ๗ คน มีผลการเรียนเฉลี่ย ๑ กว่าๆ บางคนติดศูนย์ทั้ง ม.๑-๒ ถึง ๑๔ ตัว

สิ่งแรกที่ครูบลูบอกกับตัวเอง เด็กเรียนอ่อนไม่ใช่เด็กแล้ว สิ่งต่อมา ครูบลูนึกถึงยุทธศาสตร์พระราชทานของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ‘เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา’

ครูบลูบอกกับเด็กว่า ‘ไม่เป็นไร ถ้าพวกเอ็งเรียนไม่เก่ง แต่ข้าขออะไรอย่างนะ เอ็งต้องเก่งชีวิตเมื่ออยู่ห้องข้า’

ขอโทษนะ ครูบลูพูดกับเด็กไม่เพราะนัก แต่มันทำให้ครูบลูเป็นพวกเดียวกับเขา ครูบลูพยายามที่จะใช้ศักยภาพที่เด็กห้องคิงไม่มี ทำให้พวกเขาโดดเด่นขึ้นมา เช่น กิจกรรมอะไรใช้แรงงาน ‘ไปเวียข้าขอแรงหน่อย ยกเวทให้หน่อย’ ‘เฮ้ยยกเก้าอี้ช่วยกันหน่อยหวะจะประชุมผู้ปกครอง’ ฯลฯ

ทั้งนี้ทั้งนั้น ครูบลูก็ต้องไปเสนอหน้าชั้นอาสาเจ้าภาพงานทั้งหลายก่อน ได้ผลครับ พอมีคนชมมันหน่อย ไอ้พวกนี้บ้าง มันเริ่มเห็นคุณค่าตนเอง

วันดีคืนดี ครูบลูก็บ่นดั่งๆ พอให้มันได้ยินว่า ถูกลงมาให้ส่งมาให้ห้องอนุบาลกับประถมเต็มทุกเช้า คนส่งมันโยนกันไม่ปราณีเลยแตกเลอะเทอะ กินก็เปื้อนทุกวัน วันรุ่งขึ้น ผอ.โทรหาตั้งแต่มายังอยู่กลางทาง ‘เด็กห้องครูนั่นทำอะไรกันนี่ เอานมไปล้างกัน ร่วนวายหมด’

อ้อ...หน้าครูบลูแทบระเบิด มันรู้สึกปิติ ที่มันรู้จักทำประโยชน์ให้ชาวบ้าน โดยที่เราไม่ขอไม่สั่ง แล้วมันก็ทำทุกวันจนเรียนจบ

มีครั้งหนึ่ง พวกเหลือขอของครูบลูไม่เอาขยะจากห้องออกไปทิ้ง พอเย็นวันศุกร์ครูบลูให้เด็กห้องอื่นทิ้งเด็กเอาขยะมาเทในห้องครูบลู แล้วเขียนไว้ที่กระดานดำ ว่า ถ้าชี้เกียจทิ้งขยะเราก้ทำให้ห้องเราเป็นที่ทิ้งขยะซะเลยหมดเรื่อง

...เด็กเป็นพ่อบ่าว มาถึงเราพ่อบาวเป็นนั่นเป็นนี่ซะมากแล้ว เราะโยนทิ้งให้ไปอุดตันทามก๋อได้ลงคอกหรือครีบ ลองซักซะหน่อยครีบ กิ่งแมงกะไม่ขาวเหมือนแต่แรก อย่างน้อยมันก็สะอาดกว่าตอนที่มาถึงเรา ไท่ๆ ไม่ใช่หรือครับ...

พอวันจันทร์ครูบลูก้ลุ้นระทึกว่ามันจะเก็บหรือมันจะปล่อยไว้ เฮ้อ...มันเก็บกวาดซะเกลี้ยง หอมฉุย ไม่รู้ไปเอาน้ำยาดับกลิ่นมาจากไหน และตั้งแต่นั้นมา ขยะก็ถูกนำไปทิ้งทุกวัน มีอีกวีรกรรมความไม่รับผิดชอบของมัน วันนั้นไม่มีใครยกถาดข้าวจากโรงครัว ยกกันมาแต่หม้ออาหาร ซึ่งเป็นผิดหม้อกับลอดช่อง

‘ใครยกถาดหรือยัง?’ เจียบ

‘มีใครยกถาดหรือเปล่าวะ?’ เจียบ

‘เฮ้ย... มีใครยกถาดไม๊? มึงจะกินไม๊’ (โกรธแล้วนะ)

เจียบ!

ครูบลูก้เลยเทลอดช่องลงในหม้อผัดหมี่ แล้วครูบลูก้ตักผัดหมี่ที่มีลอดช่องลงไปผสม แล้วกินทันที

‘พ่อครับ ผมขอโทษ’ เสียงหนึ่งดังขึ้นมา

‘ไม่มีใครยกถาด มึงกินในหม้อได้มัยหละ’

‘พ่อกินได้ ผมก็กินได้ครับ’

แล้วมันก็ผลัดกันกินกลางวันแบบนั้น แล้ววันหลังเราก็ไม่กล้าละเลยที่จะยกถาดอีก

ท่านอาจารย์อาจจะว่าครูบลูบ้า ทำอะไรทำมาๆ แต่ครูบลูอยากจะทำอาจารย์ว่า ถ้าเราแสดงถึงความจริงใจต่อเขา เด็กเขารับรู้ได้ครับ ครูบลูไม่เคยให้เด็กทำอะไรในสิ่งที่ครูบลูทำไม่ได้ อาจารย์เข้าถึงพวกเขาซะหน่อย อะไรๆ มันก็ไม่เกินฝีมืออาจารย์แน่ครับ

ยังมีอีกนะครับ เด็กบ้ออะไรติดศูนย์ตั้ง ๑๒ วิชา ทำยังไงดีหนอ ไม่ใช่คนเดียววนะครับ เกือบ ๒๐ คน เวรกรรมของตู้ข้าโดยแท้

บริบทเราต่างกัน เด็กเราก็ต่างกัน
แต่สิ่งที่สามารถเหมือนกันได้คือ
ความตั้งใจของครูครับ มองเขา
อย่างมีคุณค่า ทำให้เขาเห็นคุณค่า
ตนเอง มันอาจจะยาก แต่ประโยชน์
ที่จะแลงมาจากความยากนั้นมัน
มากมายนัก

เอางี้ เรียกมันมาทั้งหมดก่อน เชิญพ่อแม่มันมาด้วย
'พร้อมจะช่วยลูกมั๊ยครับพ่อ แม่'

'เอาสิครู' ค่อยยังชั่วหน่อย พ่อแม่พร้อมสนับสนุน เอา
ต่อ ชูชะยกหนึ่งก่อน

'ถ้าเอ็งซ่อมไม่เสร็จในเทอมแรก พ่อจะรายงาน ผอ.ให้
พักการเรียนพวกเอ็ง แล้วเทอมหน้าซ่อมอย่างเดียว ไม่ต้องจบ
ม.๓ พร้อมเพื่อน'

มันก็ยอม 'ไม่รู้ว่ามันจนด้วยหนทาง หรือมันรู้ว่าถ้าเชื่อ
เรามันจะจบพร้อมเพื่อนก็หาทราบไม่ แต่มันก็รับปากว่าจะสู้'

'มีอะไรมาบอกพ่อ ทำอะไรไม่ได้ อะไรเป็นอุปสรรคห้าม
เฉย จับได้พอกระต๊อบเลยนะ' (พูดไม่เพราะยังโหดอีกแน่ะ)

มันก็ไปทำครับ ครูบลูมาระลึกได้ทีหลังว่า ที่มันติดศูนย์
กันเยอะเป็นดินพอกหางหมูนี้ เพราะเด็กบริหารเวลาไม่ได้ มัน
เยอะจนไม่รู้ว่าจะทำอะไรก่อนหลัง ตอนหลังมันก็ทำตามที่เรา
บอก ตามเวลาที่กำหนด

บางวิชามันต้องทำแบบฝึกหัด ๑๐๐ ข้อ มันก็ยอมนะ
ครับ ตกเย็นครูคนอื่นก็ว่าครูบลูสอนพิเศษในโรงเรียน
เปล่าหรือครับ เกณฑ์ไอ้พวกนั้นแก้ศูนย์ อยู่ใกล้ขีด ดูแลทุก
เย็น ให้เห็นว่าเราไม่ทิ้งเขาแน่ เขาก็เชื่อมันเรา และร่วมมือกับเรา

ครูบลูเองก็แอบไปติดต่อครูประจำวิชาไว้ก่อนแล้ว บอก
เลยว่าเอาโหดๆ แต่อย่าให้ถึงตายนะ คือช่วยจริง แต่ก็ต้องให้
เด็กเห็นความสำคัญด้วย

เชื่อไหมครับ ตอนนี้อยู่เหลืออีก ๒-๓ คนที่ไม่จบ เพราะ
ไม่ทันจริงๆ ก็จบพร้อมรุ่นน้องปีนี้

อาจารย์ครับ อยู่กับเด็กห้องคิง ก็เหมือนกินแกงจืด
อาจารย์อาจจะรู้สึกสบายใจสบายกายที่เขาเรียบร้อย ตั้งใจเรียน
ส่งงานครบทุกครั้ง แต่มองมุกกลับ ไอ้สิ่งเหล่านั้นมันเป็นเพราะ
อาจารย์สร้างขึ้นเองหรือครับ

เปล่าเลย เหมือนอาจารย์ซื้อแกงถุงมาแคะกิน อย่างมาก
ก็แค่อุ่นในไมโครเวฟนิดหน่อย

แต่เด็กห้องบ๊วยสิครับ อร์อยเหมือนแกงรสจัด ถ้า
อาจารย์สามารถเปลี่ยนเขาได้ อาจารย์จะภูมิใจเหมือนที่ครูบลู
เป็นอยู่ทุกวันนี้แหละ เล่าที่ไหนไม่อายเลย เพราะมันเรื่องจริง
เราสร้าง เราปั้น เราแก้ไข เราเจียรระโน จนเขาเหล่านั้นน้อย
น้อยๆ ก็เห็นคุณค่าตนเอง ปรับตนเอง ถึงจะไม่สำเร็จทุกราย
แต่ส่วนใหญ่ก็ดีขึ้น เขาเองก็แสดงให้เห็นว่าพยายามแล้วนี่ จะ
เอาอะไรอีก

วันดีคืนดี เขาก็เริ่มเรียกครูบลูว่าพ่อ เขาคงไม่เรียกเราว่า
พ่อ เพราะเราไปเป็นสามแม่เขาหรือครับ มันมาจากตรงไหน ก็
คงตรงหัวใจเขานั่นแหละครับ แต่สิ่งที่เขาน่าไว้มากกว่านั้นคือ
วันปัจฉิมนิเทศครับ ครูบลูที่ไม่เคยมองว่าลูกศิษย์เป็นเด็ก
เหลือขอ เรียนแยะ ไม่ได้เรื่อง กลับได้รับคำขอบใจ คำชมเชยจาก
ครูท่านอื่นๆ

ลูกศิษย์มาราบลาให้ครูบลูผูกข้อมือให้ ครูบลูผูกไปที่
ร่องให้ไป ลูกศิษย์มาราบครูก็ร้องไห้ไป แต่นั่นแหละครับ ครู
บลูถือว่าน้ำตาที่เสียไปเป็นกำไรของชีวิตครูครับ

เด็กเป็นผ้าขาว มาถึงเราผ้าขาวผืนนั้นเปื้อนซะมากแล้ว
เราจะโยนทิ้งให้ไปอุดตันตามท่อได้ลงคอหรือครับ ลองซักชะ
หน่อยสิครับ ถึงแม้จะไม่ขาวเหมือนแต่แรก อย่างน้อยมันก็
สะอาดกว่าตอนที่มาถึงเราใหม่ๆ ไม่ใช่หรือครับ

อาจารย์ครับ ครูบลูอยากจะทำอะไร บริบทเราต่างกัน เด็ก
เราก็ต่างกัน แต่สิ่งที่สามารถเหมือนกันได้คือความตั้งใจของครู
ครับ มองเขาอย่างมีคุณค่า ทำให้เขาเห็นคุณค่าตนเอง มันอาจ
จะยาก แต่ประโยชน์ที่จะแลงมาจากความยากนั้นมันมากมาย
นัก

ครูบลูขอให้กำลังใจอาจารย์นะครับ

ครูบลู thegura_sam@hotmail.com ✨

บอลฮา (^-^) ก้าวยิว

หนูบเมืองราด

คิดเชิงบวก

ครูโรงเรียนขยายโอกาสแห่งหนึ่งเล่าประสบการณ์ให้ฟัง

ครู : สอนเพศศึกษามาเนีย บางทีครูผู้ปกครองจับได้ว่า เด็กมันกอดกันแล้วมาฟ้องเรา เหมือนจะบอกว่า เพราะสอนเพศศึกษาเหมือนซีโพร่งให้กระรอก เราก็ต้องบอกว่า เพราะสอนนั่นแหละ เด็กถึงแค่กอด ไม่กล้านอน บางทีเด็กนอนกัน เรายุ่ก็ต้องบอกว่า ดินะที่สอนนอนกันก็รู้จักป้องกัน ไม่ท้อง

วิทยากรหลัก (MT) : แล้วถ้าท้องละ ครูคิดยังไง

ครู : นี่เลยตอนนี้กำลังมีปัญหาเลยแหละ ๑ คน แต่เราก็ได้แต่คิดว่า ดินะที่สอน ถ้าไม่สอน คงเป็น ๒ หรือ ๓ คนไปแล้ว

เรียนไม่รู้เรื่องเหมือนเดิม

วิทยากรหลักหรือ MT โครงก้าวย่างๆ คนหนึ่งได้มีโอกาสพูดคุยกับนักเรียนที่มีอาชีพเป็นนักมวยไทยและอยู่กับค่ายมวย โดย หัวหน้าค่ายมวย เป็นผู้ส่เรียน บทสนทนาด้วยความหวังดีจึงเกิดขึ้น

MT : น้องต่อยมวยมาหลายปีแล้วยัง

นักเรียน : ก็ต่อยมวยมานานแล้วเหมือนกันครับ

MT : ใครเป็นคนเอามาฝากที่ค่ายมวย

นักเรียน : พ่อครับเป็นคนเอามาฝาก

ด้วยความเป็นเจ้าของที่สาธารณสุข และเป็น MT ความห่วงใยต่อการเป็น ‘นักมวย’ อาจส่งผลต่อสมอง และกระทบต่อการเป็น ‘นักเรียน’ จึงเตือนว่า

MT : เป็นนักมวยอาชีพอย่างนี้ เวลาถูกต่อยก็กระเทือนสมองด้วย ทำไม่ไม่เรียนอย่างเดียวละ อย่างนี้เดี๋ยวก้เรียนไม่รู้เรื่องหรือ
'นักเรียน-นักมวย' เสงหน้ามามองหน้า MT ด้วยความซาบซึ้งในความห่วงใยและตอบว่า

นักเรียน : อ้อ ไม่เป็นไรหรอกครับ เพราะถึงไม่ต่อยมวย ผมก็เรียนไม่ค่อยรู้เรื่องอยู่แล้ว มันเป็นมาตั้งแต่ก่อนต่อยมวยอีก
ไอ้ใครเรียนไม่ค่อยรู้เรื่อง ไม่ต้องห่วงหรอกครับ